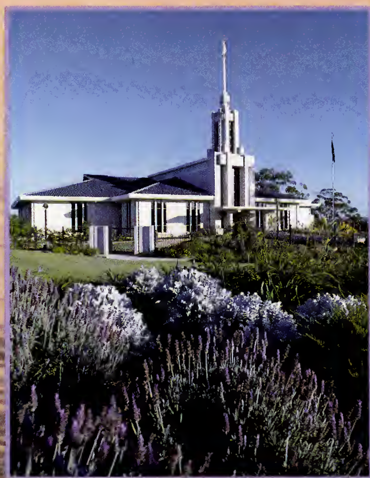
Stjernen

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

August 1987
136. årgang
Nummer 8

August 1987
136. årgang
Nummer 8

Kirkens internationale tidsskrift udgives månedligt på dansk, engelsk, finsk, fransk, hollandsk, italiensk, japansk, kinesisk, koreansk, norsk, portugisisk, samoansk, spansk, svensk, tongansk og tysk; kvartalsvis måned på indonesisk, tahitisk og thailandsk; kvartalsvis på islandsk

Stjernen

Redaktør: Jørgen Ljungstrøm,
Medredaktør: Tom A. Jensen

Redaktionens adresse:
Translation Division
Hans Egedes Gade 2, 1.
DK-2200 København N
Telf. 01 391366

Distribution:
Nordisk Distributions Center
Smedevangen 9
DK-3540 Lynge
Telf. 02 187727

Abonnement:
12 numre Dkr. 72,– (inkl. moms og porto)
Betaling over giro 3120988 til
Nordisk Distributions Center,
Smedevangen 9, DK-3540 Lynge.
USA og Canada: $ 10.00
(Surface mail).

Udkommer 12 gange om året

Printed by Friedrichsdorf Printing Center
Federal Republic of Germany

ISBN 0900-2545

PB MA 8708 DA

Stjernen

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift med artikler fra *Ensign, New Era* og *Friend.*

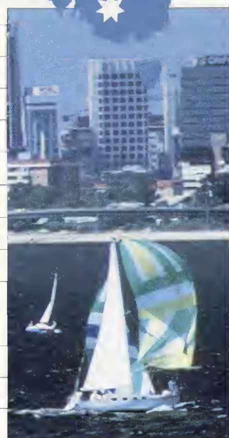
Indhold

Børnestjernen

På omslaget:
På forsiden et fotografi af Sydney templet fotograferet af Michael M. McConkie, Four by Five, Inc.

BUDSKAB FRA DET ØVERSTE PRÆSIDENTSKAB

GIV DIG SELV TIL HERRENS TJENESTE

Præsident Gordon B. Hinckley
Førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab

Selv om det nu er mere end tre år siden, at templet i Guatemala City i Guatemala i Sydamerika blev indviet, så husker jeg levende den store bevægende oplevelse det var at deltage i disse hellige møder.

Tusindvis af vidunderlige mennesker samlede sig ved ti indvielsesmøder for at give denne hellige bygning til Gud vor evige Fader og hans elskede Søn, Jesus Kristus. De, som var kendt med medlemmerne, anslog at mere end 75 % af deltagerne var efterkommere af fader Lehi.

Hvilken inspiration var det ikke at se deres ansigter – smukke mænd og kvinder med dejlige børn. Jeg følte, at jeg kunne se generationer af deres forfædre næsten som i et syn – de strålende dage, hvor de med styrke og godhed kendte og tilbad Kristus, og derpå de tragiske og ulykkelige år gennem mange generationer, hvor deres blod flød fra stridens sår og hvor de levede i smerte, urenhed, fattigdom og undertrykkelse, fordi de havde forkastet ham.

Der var hundredvis af dem, som kom til indvielsesmøderne, der levede i Guatemalas bjerge og jungler og i andre områder af Centralamerika. De kom, fordi deres liv var blevet påvirket af trofaste missionærer, som havde vandret fra det ene ydmyge hjem til det andet og fortalt disse mennesker om deres forfædre og læst for dem fra deres eget glemte vidne om Kristus i Mormons Bog. De var blevet påvirket af Helligåndens magt. Mørkets skæl var langsomt men sikkert faldet fra deres øjne. Nu var der blandt dem stærke mænd, som tjente som stavspræsidenter, missionspræsidenter, biskopper og patriarker for deres folk. Der var ligeledes stærke og smukke kvinder blandt dem – de præsiderede over hjælpeforeningen, Unge Piger og primary og med oprigtighed underviste de i kirkens organisationer. Hos hvert eneste af disse mennesker er der en stor kærlighed til Herren og et vidnesbyrd, som er bevægende at lytte til. Det er et mirakel i de sidste dage, en vidunderlig ting at skue. Hvordan er det sket? Hvordan er det altsammen blevet til?

Mesterens sande ånd

Man behøver ikke at se længere end til de mange missionærer, som har arbejdet i denne del af verden, og som med lydighed over for Herren accepterede et kald fra hans profet om at udføre en mission. Dette blev også sagt af apostlen Peter, at Jesus gik omkring og gjorde godt. Missionærerne er som hans udsendinge i vor generation gået ud, og fortsætter med at gå ud overalt i verden, idet de i Mesterens ånd gør det gode. Lad mig beskrive en af dem. Han er typisk for så mange andre, som oprigtigt ønsker at tjene Herren.

Han kom fra Californien og var opvokset på helt normal vis som ikke-medlem af kirken. Han lærte en pige at kende, som var medlem af kirken. Han var så betaget af hende, og da han fandt ud af at hun var medlem af kirken, ønskede han at få mere at vide. Han blev undervist i evangeliet af nogle studenter på universitet, og de var medlemmer af kirken, samtidig med at han fuldførte et vanskeligt skolastisk program på universitetet. Han blev døbt. Derpå opsparede han tilstrækkeligt med penge ved natarbejde og arbejde i sommerferien til at kunne klare en mission på 18 måneder, hvis han var sparsommelig. Han blev kaldet til Guatemala.

Han var en smuk og fremragende ung mand med en glimrende uddannelse på et højteknologisk område. Jeg mødte ham i templet i Guatemala City. Han greb varmt min hånd, og jeg spurgte: „Er du lykkelig?"

„Åh ja, meget lykkelig" svarede han. Jeg spurgte hvor han arbejdede som missionær. Han sagde: „Ude blandt lamaniterne, Guatemalas indfødte folk. Det er et meget lille sted, hvor der findes stor modgang, men menneskene er vidunderlige, og jeg elsker dem."

Herrens forjættelser

Mens jeg har tænkt på denne høje og smukke unge mand, der både var begavet og uddannet, og som arbejdede blandt Guatemalas indianere i en landsby i junglen, huskede jeg lamaniten Samuels ord:

„Ja, jeg siger jer, at er blevet udstrakt til vore brødre, lamaniterne, i de sidste dage; og til trods for de mange lidelser, de skulle gennemgå, og til trods for, at de skulle drives hid og did på jorden og blive jaget, slået og spredt og ikke have noget tilflugtssted, vil Herren dog være barmhjertig mod dem.

Og det er i overensstemmelse med profetien, at de skulle bringes til kundskab om sandheden, som er kundskaben om deres Forløser og deres store og sande hyrde, og regnes blandt hans får" (Helaman 15:12–13).

Denne unge missionær bragte sammen med sine kammerater „sandheden, som er kundskaben om deres Forløser og deres store og sande hyrde" til de mennesker, som han vandrede blandt, så de kunne regnes blandt hans får.

Denne unge mand fik ingen breve, penge eller opmuntring fra sine forældre. Han have tilstrækkeligt med penge, som han havde sparet op, så han kunne klare sig i 18 måneder. Eftersom hans mission var ved at slutte, da vi udvidede missionens længde fra 18 til 24 måneder, havde han valget at kunne forblive der yderligere 6 måneder. Han spurgte bevæget sin missionspræsident:

„Er der en måde, hvorpå jeg kan få hjælp til at forblive yderligere 6 måneder for at arbejde mellem disse mennesker, som jeg er kommet til at elske så meget?"

Et menneske blev fundet til at hjælpe med til at betale for hans udgifter, og denne missionær var i stand til at tjene i alle 24 måneder.

Der er andre som han, ja tusindvis, som i dag arbejder i mange lande, og som i Herrens ånd, går omkring og gør meget godt.

Tempelpræsidenten

Lad mig fortælle jer om en anden person, som jeg mødte i Guatemala. Det er John O'Donnal, som er præsident for templet i Guatemala City. Han stod foran en forsamling af kirkens medlemmer og fortalte sin historie med bevæget stemme.

Han havde som ung mand taget en landbrugseksamen fra Arizonas universitet og var blevet ansat i det amerikanske landbrugsministerium og sendt til Guatemala for at arbejde på et projekt, der skulle fremme væksten på de gummitræerne for at imødekomme et kritisk behov under 2. verdenskrig.

Jeg husker, at han sagde: „Jeg var 24 år gammel og ugift, da jeg kom til Guatemala for 43 år siden. Jeg var blevet opdraget med kærlighed til Frelseren og hans lærdomme. Mens jeg arbejdede her, færdedes jeg dagligt blandt dette lands indfødte befolkning i disse bjerge og jungler. Jeg lærte dem at kende og kom til at elske dem, og den fattigdom og det mørke, som de levede i, gjorde at jeg græd for dem. De var det reneste folk, jeg nogensinde havde kendt, men de havde ikke evangeliets lys. Jeg råbte til Herren for dem.

Jeg vidste, at deres eneste sikre håb lå i at modtage kundskab om og opnå kærlighed til Jesus Kristus og i at modtage deres forfædres optegnelse, som vidner om ham.

Som tiden gik blev jeg forelsket i en smuk pige, som have engelsk og tysk blod i sig og også blod af Lehi, Laman og Samuel. Vi blev gift og tilbragte vores hvedebrødsdage i et lille hus blandt de indfødte mennesker i bjergene. Jeg fortalte hende, at disse mennesker måtte høre evangeliet og at de ville rejse sig i styrke og skønhed.

Der er ingen, som med rette kan sige, at livet er mit eget. Vores liv er en gave fra Gud.

Landet blev indviet

Jeg rejste til Salt Lake City i 1946 og igen i 1947 og bønfaldt kirkens præsident om at sende missionærer. Endelig i december 1947 kom missionspræsidenten og hans rådgivere til vores hus med fire ældster. Den næste dag kørte vi op på et bjerg, hvor vi sammen nød nadveren, og missionspræsidenten indviede landet til forkyndelsen af det gengivne evangelium.

Min hustru var den første indfødte fra Guatemala, som blev døbt i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hel-

lige. Hun står i dag ved min side som tempelværtinde for dette smukke tempel."

Han fortsatte: „I 1956 var jeg ude for en alvorlig ulykke og blev kørt på hospitalet for at gennemgå en stor operation. Jeg var nær ved at miste livet, og det var under disse forhold, jeg fik en bemærkelsesværdig oplevelse. Herren viste mig, at der ville blive bygget et tempel i dette land. Og jeg blev også fortalt af en magt, som ligger udover menneskets magt, at jeg ikke ville dø, men at mit liv ikke ville være mit eget."

Og hans liv har ikke været hans eget. Han oprettede og drev som videnskabsmand og administrator en stor gummiplantage, og byggede og drev en fabrik for bildæk, for et at de store gummifirmaer i USA. Men han gjorde noget langt mere vigtigt end dette. Han gik omkring og gjorde godt i Mesterens ånd. Han arbejdede med at fortælle de indfødte folk i Guatemala om evangeliet. Han boede sammen med dem i mere end 40 år, talte deres sprog og led sammen med dem i deres sorger, han underviste dem i det evige evangelium og var en stille, beskeden, men eminent pioner i udviklingen af Herrens værk i dette land.

Da han gik langs stierne i junglen, var han det eneste medlem af kirken i hele dette land. I dag er der mere end 44 000 medlemmer. Han nærede den første lille gren. I dag er der 8 Zions stave i Guatemala og mange flere i de omkringliggende nationer i Centralamerika. Der var engang, hvor nogle få medlemmer mødtes i hans hjem; nu ses smukke SDH-kirker overalt i landet, og på en høj oppe over Guatemala City ligger et storslået tempel, på hvis højeste spir skulpturen af Moroni står.

Det var denne Moroni, som skrev denne formaning til os i sine sidste ord:

„Vågn op og rejs dig af støvet, o Jerusalem; ja, tag dit højtidsskrud på, o Zions datter; forstærk dine stave og udvid dine grænser til evig tid, så at du ikke mere beskæmmes, men at den evige Faders pagter, som han har gjort med dig, o Israels hus, må blive opfyldt.

Ja, kom til Kristus og bliv fuldkommen i ham og fornægt jer selv alt, hvad der er ugudeligt" (Moroni 10:31–32).

Giv dig selv

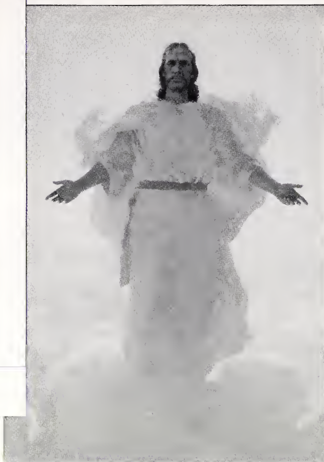
John O'Donnal fik at vide, da han var døden nær, at hans liv ville blive skånet, men at hans liv ikke ville være hans eget. Hvor sandt er det ikke for hver eneste af os. Der er ingen, som med rette kan sige, at livet er mit eget. Vores liv er en gave fra Gud. Vi kom ikke til verden gennem vores egen vilje. Vi forlader den heller ikke efter vores eget ønske. Det er sandt, at vores dage er talte, men ikke af os selv, men i overensstemmelse med Guds vilje.

Vi, af alle mennesker, må forstå, at der ikke kan finde nogen sand tilbedelse af Kristus sted uden at give af os selv. Hvorfor er missionærerne lykkelige? Fordi de fortaber sig selv i andres tjeneste.

Hvorfor er de, som arbejder i templerne, lykkelige? Fordi deres kærlighedsarbejde, i gerning, er i harmoni med Frelserens store stedfortrædende arbejde for menneskeheden. De hverken beder om, eller forventer tak for det, som de gør. For størstedelens vedkommende ved de ikke mere end navnet på det menneske, på hvis vegne de arbejder.

Der er desværre mange af os, som bruger vores liv som var det vores eget. Det er sandt, at vi har valget at kunne forspilde vores liv, hvis vi ønsker det. Men det er at forråde en stor og hellig tillid. Mesteren gjorde det til overflod klart, at „den, som vil frelse sit liv, skal miste det; men den, som mister sit liv for min skyld og evangeliets skyld, han skal frelse det" (Mark. 8:35).

Lad os nu i vores tid, hver især, mere gavmildt strække vores arme ud i Kristi ånd for at elske de mennesker, som findes omkring os.

Det andet komme af Harry Anderson

De mirakuløse tre år, hvor Herren udførte sin offentlige tjenestegerning, bragte mange sådanne storslåede sandhedsprincipper frem. De blev hver især givet gennem forskrift og eksempel og sammen udgør de lærdomme, som har beriget menneskeheden gennem alle de år, som er fulgt siden. Af alle mennesker har vi i disse sidste dage et fast vidnesbyrd om, at når mænd og kvinder har anerkendt ham og fulgt hans lærdomme, har de oplevet fred og fremgang. Når de har fornægtet ham og forsaget hans råd, har de lidt under konflikter, sorger, smerte og mørke.

Lad os nu i vores tid, hver især, mere gavmildt strække vores arme ud i Kristi ånd for at elske de mennesker, som findes omkring os. Det er endda ikke nok at give almisser til de trængende. For lige så vigtigt som det er, så har en gave uden giver ingen betydning. Det menneske, som giver sig selv med det, som han eller hun har at tilbyde, bespiser tre – „sig selv, sin sultne næste og mig (Herren)" (James Russell Lowell, „The Vision of Sir Launfal", del 2, 8. strofe).

Må den virkelige betydning af evangeliet påvirke os, så vi forstår, at vores liv, som er givet os af Gud vor Fader, skal bruges i andres tjeneste.

Hvis vi giver en sådan tjeneste, så vil vores dage blive fyldt med glæde. De vil, hvad der er mere vigtigt, blive indviet til Herren og Frelseren, Jesus Kristus, og til velsignelse for alle, hvis liv vi berører. ☐

IDEER TIL HJEMMELÆRERNE

Punkter, som kunne fremhæves: Hvis du synes, kan du fremlægge nogle af de følgende punkter under samtalerne ved dine hjemmelærerbesøg:

1. Vort liv skal bruges i andres tjeneste.
2. Der kan ikke finde nogen sand tilbedelse af Herren sted, uden at vi giver os selv til at tjene.
3. Det menneske, som fortaber sig i Herrens arbejde, får glæde, lykke og fred i sindet.

Hjælp til samtale

1. Fortæl hvad du personligt mener om vigtigheden af Herrens lærdomme om tjeneste over for andre.
2. Er der skriftsteder eller citater i denne artikel, som familien kunne læse højt og tale om?
3. Ville denne samtale blive bedre, hvis du taler med husets overhoved før besøget? Har du et budskab fra kvorumslederen eller biskoppen?

BESØGSLÆRERINDERNES BUDSKAB

STYRING AF ØKONOMIEN OG RESSOURCERNE

ET GRUNDLÆGGENDE KRAV FOR ET VELLYKKET LIV

Formål:
At forstå vores ansvar for at styre vores ressourcer klogt.

Økonomisk sikkerhed og fred i sindet under alle økonomiske forhold." Dette er ifølge den nu afdøde præsident N. Eldon Tanner målene for den økonomiske styring. Han har introduceret fem retningslinier for at hjælpe os til at opnå disse mål:

(1) Betal en ærlig tiende, (2) brug mindre, end I tjener, (3) lær at skelne mellem behov og ønsker, (4) uarbejd og lev i henhold til et budget og (5) vær ærlig i alle økonomiske forhold. (Den danske Stjerne, maj 1980, s. 126–132).

Hvordan vi styrer vores økonomiske anliggender har en varig virkning på vores liv og på vores evne til at tjene og vokse åndeligt. Mens gæld kan gøre os til slaver, kan omhyggelig planlægning og budgettering gøre os frie til at møde vores forpligtelser og nyde den fred og åndelige vækst, som kommer ved at efterleve disse fem principper for en god styring af ens økonomi.

Styring af økonomien er noget, som vedrører os hver dag. Vi må betale vore regninger. Vore børn skal have mad at spise. Om vi har fået 5 talenter, 2 talenter eller 1 talent i dette liv betyder ikke noget for Herren. Vi har ansvar for at benytte de ressourcer, muligheder og talenter, som Herren har velsignet os med, på en klog måde.

En søster med mange børn satte sig det mål at gøre bedre brug af sin ægtemands indkomst ved at bruge sin fantasi og sine talenter. En måde, som hun sparede penge på, var at sy sine små børns tøj af de tøjrester, som hun fik gratis fra stofforretninger. Høsten betød masser af gratis produkter for hendes familie, når de fik lov til at indsamle den nedfaldne frugt fra de lokale frugtplantager og konservere den til deres hjemmeforråd.

En anden søster vendte tilbage til arbejdsmarkedet efter mange års fravær, da hendes yngste søn rejste på mission. I de år, hvor både hun og hendes mand arbejdede, læste og studerede de måder, hvorpå de kunne styre deres penge klogt samtidig med at de sparede det op, som de kunne. Hun købte ind på tilbud for at opretholde deres madforråd, og de lagde omhyggeligt budget over deres penge. Da ægtemanden døde, fortsatte denne søster med sine udmærkede vaner, at styre pengene på. Hun underviste også sine børnebørn i principperne for, hvordan de kan styre deres opsparing og planlægge pensionering. Hun havde gennem sin villighed til at lære og hendes ivrige anvendelse af disse fem principper for økonomisk styring, opsparet et væsentligt beløb, og hun bruger nu sine ressourcer til at nyde livet og velsigne sin familie.

Når vi anvender disse fem principper for økonomisk styring i vores liv, samtidig med at vi beder om Åndens vejledning, så vil vi blive meget kloge i brugen af vores ressourcer og blive velsignet med åndelig vækst og økonomisk fred i sindet. □

FORSLAG TIL BESØGSLÆRERINDER

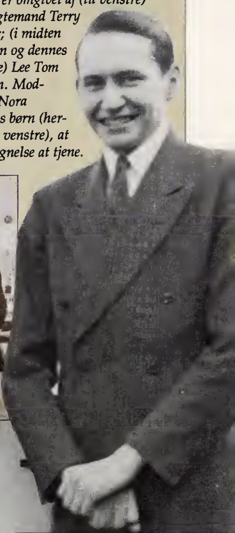
1. Drøft de fem principper for økonomisk styring, som er skitseret af præsident Tanner. Hvordan velsigner hvert enkelt princip os både økonomisk og åndeligt?

2. „Søg først Guds rige". Hvordan beskytter dette os fra de negative konsekvenser ved at elske ting?

(Se *Familieaften, Ide- og Håndbog*, „Økonomi" s. 264–265 for yderligere materialer).

Nederst til højre: Familieportræt fra 1980: Ældste Perry og hans hustru Barbara (i midten) er omgivet af (til venstre) Barbara Perry Haws, dennes ægtemand Terry og deres børn Terry II og Esther; (i midten bagved) Linda Gay Perry Nelson og dennes ægtemand Michael; og (til højre) Lee Tom Perry og dennes hustru Carolyn. Modstående side: Leslie Thomas og Nora Sonne Peery har undervist deres børn (herunder Tom, som står bagerst til venstre), at det er et privilegium og en velsignelse at tjene.

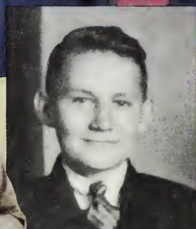

ÆLDSTE L. TOM PERRY

Tjen med begejstring

Ældste Loren C. Dunn
De halvfjerds' første Kvorum

Roberta Jensen sad i flyet og forsøgte at give sit nyfødte barn mad og berolige sine tre andre børn – alle under 4 år. Hun var udmattet, forlegen og alene.

Passageren overfor på den anden side af gangen var en høj glad mand i et mørk sæt tøj, som så bekendt ud. Da hun talte til ham, præsenterede han sig som ældste L. Tom Perry. „Åh," tænkte hun, „en apostel lige ved siden af mig! Jeg gad vide, om han kan fornemme det oprør jeg er i og om han kan læse mine følelser i hjertet."

Da flyet lettede, begyndte alle fire børn at græde. Robertas forlegenhed blev til panik. Pludselig lagde ældste Perry sin dokumentmappe væk og spurgte venligt: „Må jeg holde den lille?" På resten af turen sørgede han for spædbarnet, gav ham mad og vuggede ham i søvn, mens den taknemmelige mor blev roligere og gav de tre andre børn mad.

Da middagen blev serveret, rakte hun ud efter sit lille barn, men ældste Perry, som stadig smilede, sagde, at barnet sov fredeligt, og at der ingen grund var til at forstyrre ham.

„Jeg overlevede turen", sagde hun, „og bevarede et kært minde, som altid vil være en del af vores familie. Ældste Perry så, at der var nogen, som havde brug for hjælp, og han satte sine egne behov til side for at give denne hjælp."

Denne betænksomme handling er karakteristisk for ældste L. Tom Perry fra De tolvs Kvorum. Og det er ikke overraskende, at han har dette syn på livet, når man tager hans baggrund og oplæring i betragtning.

Det er en velsignelse at tjene

Lowell Tom Perry blev født den 5. august 1922 i Logan i Utah som barn af Thomas Perry og Nora Sonne Perry. Hans far tjente som biskop i de første 18 år af unge Toms liv, og derpå som rådgiver til stavspræsidenten og som stavspræsident i de næste tyve år. Hans mor var rådgiver i hjælpeforeningens præsidentskab i wardet i hele den tid, Tom boede hjemme.

Forældrene underviste gennem deres gerninger de seks børn i, at det var et privilegium og en velsignelse at tjene. Deres hemmelighed var at involvere børnene i deres kaldelser.

L. Tom Perry siger: „Mor var vældig god til barmhjertighedstjeneste. Hun gik hele tiden omkring og hjalp mennesker, som havde det svært, og hun kunne godt lide at tage os med. Hun satte os til at arbejde, vaske vinduer, støve af, banke måtter og til at gøre det, som børn kan gøre uden at skabe nogen problemer."

Hans far satte også børnene til at arbejde i sin kaldelse. „Wardets kirkebygning var vores andet hjem – så ofte var vi der. Jeg slog græsplænerne ved kirken, vaskede væggene af og skovlede kul ind i det gamle fyr for at varme bygningen op." Og Tom og hans mor hjalp også til med wardets finansielle rapporter.

Arbejdet i hjemmet var også et familieprojekt. Selv om deres far var sagfører og opholdt sig på sit kontor det meste af dagen, så havde de alligevel en stor have, en køkkenhave og en ko. Den ældste dreng, Tom, fik en stor del af ansvaret for hjælpe med i de daglige sysler udover at han også skulle dele aviser ud i nabolaget.

Familien var sammen

Når det blev lørdag eftermiddag, „så var det ikke tid til at arbejde – det var tid til at lege!" Familien tog i sommertiden op til de nærliggende floddale for at fiske, tage på telttur, lege og spise. „Lørdag eftermiddag var *altid* vores som en samlet familie. Det kunne vi regne med."

Ældste Perry husker den åndelige oplæring, som hans forældre gav ham som dreng. „Jeg går ud fra, at det første jeg kan huske er, at sige min bønner på mors knæ, før vi gik i seng. Hun var en kvinde med stor tro. Hun var lærer af uddannelse, en virkelig dygtig lærer. (Hun havde taget eksamen fra Utah State Agricultural College i 1910). Mens hun strøg tøjet, hjalp hun os med at lære Trosartiklerne eller gangetabellerne."

En gang om dagen, når de skulle spise, vendte hun stolene om, så familien kunne knæle ned i bøn ved bordet før de spiste. Ældste Perry siger: „Når vi knælede i familiebøn og lyttede til vores far, som bar præstedømmet, og han udgød sin sjæl til Herren for sin families beskyttelse mod den Ondes gloende pile, blev der lagt et yderligere lag på vores tros skjold."

Ældste Perry husker ikke at have været uden et vidnesbyrd nogen sinde. „Når man voksede op i mit hjem, var det svært ikke at få et vidnesbyrd. Det blev vævet ind i vores liv af vores forældre."

Kaldet på mission

Da han var færdig med skolen, gik han et år på universitetet og blev derpå kaldet til missionen i de nordlige stater i USA i 1942. Selv om han havde læst Mormons Bog i seminar, så var det først på sin mission at han fik en stor kærlighed til den. „Jeg begyndte at stå over for den udfordring, at mennesker begyndte at stille mig spørgsmål, og jeg måtte forsvare den. Da vidste jeg, at jeg måtte kende den, og jeg begyndte derfor at studere den. Jeg lærte at forstå, at den var endnu et vidne om Kristus", sagde han, „det andet forsvar for Frelseren og hans mission."

Tom Perry fortsatte som marinesoldat med at missionere blandt sine soldaterkammerater, og han betjente ligeledes det japanske folk.

Kun seks uger efter sin mission, blev han indkaldt til militæret. Han søgte frivilligt ind for at aftjene sin værnepligt i det amerikanske marineinfanteri og han besluttede sig med sin karakteristiske begejstring at blive den bedste marineinfanterist nogensinde. „Jeg hadede at blive nummer to, så når vi var på lange marcher, ville jeg slæbe mig op foran og blive der."

Han var blandt de første besættelsestropper, som kom til Japan efter atombombesprængningen. Selv om han var blevet skolet som en hårdfør marineinfanterist, så gik hans hjerte alligevel til japanerne, da han blev vidne til deres ødelagte land. Og han besluttede at gøre, hvad han kunne for at hjælpe til. Sammen med nogle af sine kammerater i marineinfanteriet byggede han en lille kirke på øen Saipan. Da han senere var i Nagasaki, samlede han en gruppe soldater sammen for at hjælpe med til at genopbygge en protestantisk kirke.

Da hans enhed senere blev forflyttet, stod næsten 200 medlemmer af menigheden sammen med deres præst langs med jernbanesporene for at røre ved deres hænder, mens toget kørte forbi – et mindeværdigt udtryk for gensidig kærlighed og værdsættelse.

Hans militærtjeneste i Stillehavsområdet blev på en måde en udvidelse af hans mission. „Jeg var en bedre missionær i militæret, fordi jeg allerede havde haft to års erfaring i missionsmarken", siger han.

„I løbet af de næste to og et halvt år døbte jeg det dobbelte antal mennesker i marineinfanteriet, end jeg havde gjort i missionsmarken. Vi havde en stor gruppe soldater, som blev sidste dages hellige. Evangeliets styrke gjorde livet i militæret meget behageligt."

Universitetsuddannelse og ægteskab

Efter Tom Perry blev hjemsendt fra militæret, afsluttede han sin uddannelse ved Utahs statsuniversitet og tog en erhversøkonomisk eksamen i 1949. I løbet af denne tid kom han sammen med Virginia Lee. De blev gift i Logan templet den 18. juli 1947.

Han fik efter sin eksamen arbejde hos et firma i Idaho. Og samtidig med at han forsøgte at lære sig sit nye arbejde og få familien til at falde til, blev han kaldet som andenrådgiver i biskoprådet. Hans første reaktion var at afslå – og han følte sig retfærdiggjort heri. Men hans forudgående oplæring viste sig at være stærkere end nogen undskyldning, som han kunne tænke på, og han sagde ja til at tjene.

Denne beslutning viste sig at være meget vigtig for hans åndelige vækst. Den virkede også fremmende på hans verdslige uddannelse, for den belærte ham om organisering og ledelse, ting som også kunne anvendes i opgaver i forretningslivet. Hans vellykkede karriere inden for detailsalg førte familien Perry til staterne Idaho, Washington, Californien, New York og Massachusetts. Hver gang forretningsmulighederne krævede en flytning, reagerede han villigt over for nye kaldelser i kirken. Hen ad vejen underviste han i tidligmorgen seminar og tjente i to biskopråd, i et et højråd og i to stavspræsidentskaber. Han var stavspræsident i Boston, Massachusetts på det tidspunkt, hvor han blev kaldet som generalautoritet.

Tom Perry lærte tidligt at planlægge sin tid, så han kunne være sammen med familien. Da de flyttede til de østlige stater i USA, besluttede de at købe et hjem tættere ved arbejdet snarere end det „drømmehus", som de havde fundet tidligere, eftersom hans rejsetid til og fra arbejde ville have været usædvanlig stor. Han sagde senere nej til et attraktivt arbejdstilbud, fordi firmaet ikke kunne garantere ham lørdagen fri – den dag i ugen, som han havde helliget sin familie.

Familien vokser

Tom og Virginia Perry fødte tre børn: Barbara, som giftede sig med Terry Haws; Lee, som giftede sig med Carolyn Bench; og Linda Gay, som giftede sig med Michael G. Nelson. Lige som sin far før ham, involverede ældste Perry sin familie i sine kirkeaktiviteter, når som helst det var muligt. De maskinskrev og gennemlæste taler, fandt citater og historier, som han kunne bruge, og de har endda taget tid på hans taler for at sikre sig, at de ikke var for lange. Af og til inviterede han dem med og lod dem tale ved stavskonferencer.

Han involverede dem også i sine forretningsaktiviteter. Mens hans børn var unge, sørgede han for at de havde travlt på hans kontor, mens deres mor købte ind. Da de blev ældre, hjalp de med ved lagertællinger og arbejdede på de finansielle optegnelser. „Jeg tror, alle forældre bør sørge for at involvere deres børn og ikke holde dem væk fra det, som far eller mor gør. Ved at gøre dette vil de føle sig tættere knyttet, og de vil føle behovet for at bidrage."

Mens L. Tom Perry var stavspræsident, havde han det privilegium at indsætte sin søn som missionær. „Min far viser ikke mange følelser", siger Lee, „men han græd under velsignelsen. Og han skrev et brev og lagde det i min kuffert uden min viden. Da jeg kom til missionshjemmet og åbnede min kuffert, lå brevet der. I brevet fortalte han mig, at han var stolt over at være min far. Eftersom jeg altid havde beundret ham, så havde dette stor betydning. Jeg bevarede brevet hos mig gennem hele min mission som en kilde til styrke og trøst."

Sorg og modgang

Ældste Perry er et menneske, som er kendt med sorg og modgang. I december 1974 døde Virginia, og i marts 1983 døde deres datter Barbara. Han har også mistet to børnebørn, som er døde. Hans tro på Herren Jesus Kristus har i disse mørke stunder giver ham håb. I dag opfordrer han andre, som lider, til at sætte deres lid til Herren: „Herren er meget venlig. Selv om nogle erfaringer er hårde, så lader han dit sind flyde over med minder og giver dig andre muligheder. Livet holder ikke op, bare fordi du oplever en tragedie – der er et nyt bjerg, som man kan bestige. Brug ikke meget tid til at være sur over det som du har mistet. Fortsæt med at bestige det næste bjerg."

I januar 1976 blev han præsenteret for Barbara Dayton af en hendes familiemedlemmer. De blev gift i april i Salt Lake templet. Søster Perry voksede op på en gård nær Cokeville i Wyoming og havde taget eksamen fra Utahs universitet inden for sygeplejen. Hun havde arbejdet i 15 år på SDH-hospitalet i Salt Lake City og havde arbejdet i forskellige kapaciteter herunder som oversygeplejerske og assisterende leder for sygeplejen. Efter at hun havde afsluttet sin magistergrad inden for sundhedsundervisningen ved Brigham Young universitet i Provo i Utah, underviste

hun på BYU's sygeplejeskole i 4 år.

Ældste og søster Perry „holder af at gøre næsten alt sammen", siger søster Perry. Ældste Perry kører til sine opgaver ved stavskonferencer i stedet for at flyve, så han kan tage Barbara med sig.

Stor kærlighed til Herren

Han opmuntrer ægtepar til „at gøre lidt specielt for deres ægtefælle – overraskelser – at vise hinanden høflighed og venlighed." Og i henhold til søster Perry, så „praktiserer han det, som han belærer om. Han gør meget dejligt for mig. Han er altid en gentleman. Jeg har sagt: ‚Er det ikke besværligt altid at komme rundt og åbne bildøren for mig?' Men han betragter det aldrig som et besvær. Han besidder en meget blid betænksomhed og omsorg, som jeg altid er taknemmelig for. Og så hjælper han til i hjemmet."

Ældste Perry siger: „Søster Perry er hengiven over for Herren. Når jeg har mulighed for at knæle hver aften og morgen sammen med min hustru i bøn, er jeg fyldt med taknemmelighed for den velsignelse og det privilegium det er at have Barbara som hustru."

Hans dybe kærlighed til Herren, hans begejstring og hans villighed til at arbejde hårdt, har tjent ham godt som generalautoritet. Den 6. oktober 1972 blev han opretholdt som assistent til De Tolv. Den 11. april 1974 blev han medlem af De tolvs Kvorum. Han er kendt overalt i kirken for sin tro og opmuntring. Og han er velsignet med et ægte smil og en prægtig og klar stemme, som har en klang af sandhed – især når den opløftes for at bære vidne om det store værk i de sidste dage.

I en verden, som er fyldt med pessimisme, forkynder han en lære fuld af håb og opmuntring: „Vi vil få flere prøver. Men selv i modgang er der stor mulighed for at vokse og udrette noget. Jeg møder ikke modgang med mindre begejsting end jeg gør ved at køre ned ad en bakke på rulleskøjter. Det er dejligt at stå op hver dag, fordi det er en ny udfordring og en ny mulighed."

Et magtfuldt vidnesbyrd om Frelseren

Som en apostle for Herren Jesus Kristus bærer han et magtfuldt vidnesbyrd om Frelseren: „Jeg forundres over, at Faderen elskede os nok til at ofre sin Søn, og at vi har en opmuntrende forsikring om at livet fortsætter evindeligt – at døden ikke er enden. Hvis vi efterlever evangeliets plan, så er der store velsignelser for os. Herrens system er at velsigne os i vores liv både her og i evighederne herefter. Det er den eneste opmuntrende forsikring man kan finde på jorden. Og når du har den, er det den største velsignelse, som du nogen sinde kan få."

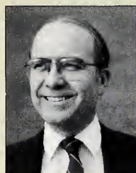
Da unge Tom Perry blev kaldet til biskoprådet i Lewiston i Idaho, blev han ordineret til højpræst af ældste Harold B. Lee fra De tolvs Kvorum. I velsignelsen sagde ældste Lee med profetisk indsigt, at denne unge mand en dag ville komme til at sidde i kirkens ledende råd. Da den netop ordinerede højpræst ikke vidste hvad dette betød, så holdt han det for sig selv.

År senere blev ældste L. Tom Perry kaldet til De tolvs Kvorum for at udfylde den ledige plads, som kom, da præsident Lee døde. Før dette havde en guddommelig hånd vist sig i ældste Perrys liv, og formet og forberedt ham til det værk, som han nu udfører som en Herren tjener. □

SPØRGSMÅL OG SVAR

Spørgsmål af almindelig interesse besvaret som vejledning og ikke som en officiel tilkendegivelse af kirkens politik.

Hvad er en passende måde at reagere på over for uvenlige spørgsmål om kirken?

Svar: Steve F. Gilliland, biskop og institutleder i kirken i Long Beach i Californien

Det er et stort ansvar at repræsentere kirken over for andre mennesker. Hvad hvis man nu siger det forkerte? Hvad hvis jeg nu fornærmer dem? Og der er altid mulighed for, at de kan gøre dig forlegen eller fornærme *dig*.

Som institutlærer og biskop er jeg ofte blevet indbudt til at besvare spørgsmål om kirken i universitetsklasser og i andre kirker. Min præsentation fremhæver de positive aspekter ved kirken. Det er let at tale om frugterne ved Jesus Kristi evangelium, og alt hvad vi prøver at gøre for at følge hans lærdomme i denne udfordrende verden.

Men jeg bekymrer mig altid for de spørgsmål, som kan opstå. Hvad er årsagen til spørgsmålet? Hvad hvis spørgeren er fjendtligt indstillet? Skrifterne har heldigvis givet os en indsigt, som kan hjælpe os i disse situationer. I mit studium af skrifterne (især Alma 30), har jeg opdaget nogle værdifulde principper, som igen og igen har vejledt mig, når jeg stod over for spørgere, som var venligt eller fjendtligt indstillet.

1. Lyt til og tydeliggør spøgsmålet. Det er svært at høre klart, hvad der siges, når man bliver angrebet. Jeg er blevet involveret i unødvendige meningsudvekslinger, fordi jeg var alt for følsom og misforstod, hvad der blev sagt til mig. Vi har til tider været helt enige i spørgsmålet, men jeg troede, at han sagde noget, som han ikke sagde.

Sørg for at du ved, hvad spørgeren siger. Stil tydelige spørgsmål eller gentag hans spørgsmål, som du forstår det, efterfulgt af: „Er dette hvad du spørger om?" Lad personen vide, at du forstår vedkommendes stilling, og giv spørgeren en mulighed for at tydeliggøre den, hvis det er nødvendigt.

Hvis et menneske „giver dig et slag på den (ene) kind", så forventer vedkommende måske at få det samme igen – og det kan måske afvæbne dette menneske, hvis du vender den anden kind til og lytter, og dette menneske vil

Helligånden har magt til at nå videre end vores somme tider kluntede forsøg på at hjælpe de mennesker, som oprigtigt søger sandheden.

sandsynligvis lytte til det, du siger, hvis du har lyttet til ham først. (Se Matt. 5:39).

2. Foreslå at rette misforståelser. Det kan være fristende at anklage eller angribe en modstander, at forsøge at gøre vedkommende forlegen eller latterliggøre ham eller hende, især hvis du føler, at vedkommende med vilje fordrejer kendsgerningerne. Din udfordring er at elske dette menneske og undgå at få vedkommende til at føle sig angrebet.

Forklar kendsgerningerne tydeligt, således som Alma gjorde over for Korihor (se Alma 30:32–33), idet du taler så roligt og fast som muligt. Hvis vedkommende person forsøger at kritisere ved at citere bøger, som ikke er accepteret som kirkens officielle lære, så fortæl at de sidste dages hellige altid har haft frihed til at overveje tingene, men at den enkeltes overvejelser ikke er kirkens officielle stilling. Jeg ville på dette tidspunkt sige: „Hvis du er interesseret i hvad kirken lærer, så vil jeg med glæde forklare det for dig. Jeg føler mig ikke ansvarlig for tidligere teorier. Desuden kan hverken du eller jeg fuldt ud forstå hvad vedkommende har ment, når han ikke er til stede til selv at forklare. Vil du gerne vide, hvad kirken lærer?"

De fleste gange gentager personen helt uskyldigt misinformation. Et mildt svar for at gøre kendsgerningerne klare kan være med til at undgå at han føler sig angrebet. „Mildt svar stiller vrede, sårende ord vækker nag" (Ordsp. 15:1). Det øverste Præsidentskab har rådet os til at „møde kritik og angreb på kirken uden vrede og uden nag" (Brev dateret 1. december 1983).

3. Fokusér på det grundlæggende i evangeliet. At kaste et menneske ud på dybt vand hjælper ikke vedkommende med at lære at svømme, ja, det gør måske vedkommende bange for nogen sinde at nærme sig vandet. Et menneske er på lignende måde ikke rede for de dybere lærdomme uden et rigtigt grundlag i evangeliets grundlæggende sandheder. Det er årsagen til, at Herren råder os til at give mennesker mælken før kødet (se L&P 19:22; 1. Kor. 3:2).

Nogle mennesker, som går imod kirken fokuserer på halve sandheder, fordrejer i deres forsøg på at vende mennesker bort fra kirken nogle af vores rigeste og mest dyrebare lærdomme, som mennesker ikke er rede til at forstå. Det er vigtigt, at vi vender tilbage til samtalen om de grundlæggende – ja de enkle, men alligevel smukke sandheder i evangeliet.

Alma demonstrerede dette princip godt. Han havde kontrol over sig selv og situationen og han flyttede diskussionen med Korihor til den grundlæggende tro på Gud. „Tror du, at der er en Gud?" spurgte han (Alma 30:37).

En anden grundlæggende lærdom i evangeliet er vores tro på nutidig åbenbaring og levende profeter. Næsten ethvert spørgsmål kan drejes tilbage til dette punkt: „Det virkelige spørsmål er ikke ________, men hvorvidt der findes nutidig åbenbaring i kirken i dag. Skrifterne underviser tydeligt i princippet om levende profeter (se Amos 3:7; Ef. 2:20). Jeg bærer vidnesbyrd om, at Herren leder kirken i dag gennem levende profeter, og at du også kan komme til at vide dette. Vil du gerne vide, hvordan du kan komme til at vide dette?" En anden fremgangsmåde er denne: „Der er ikke tilstrækkelig tid til at besvare dette spørgsmål, men der findes et mere grundlæggende spørgsmål, som knytter sig hertil: ,________.'"

Hvis et menneske ikke er modtagelig for Ånden, så er der ingen argumenter i verden som vil røre ham eller hende.

4. Bær dit vidnesbyrd. Der er ikke noget som er mere grundlæggende for evangeliet end vores personlige vidnesbyrd. Alma bar et enkelt og ligefremt vidnesbyrd for Korihor: „Jeg ved, at der er en Gud, og jeg ved også, at Kristus skal komme" (Alma 30:39). Hvis et menneske er modtagelig overfor sandheden, så er Helligånden i stand til at bære vidnesbyrd for dette menneske. Åndens vidnesbyrd vil være den mest magtfulde indflydelse i dette menneskes omvendelse. Men hvis et menneske ikke er modtagelig for Ånden, så er der ingen argumenter i verden som vil røre ham eller hende.

Mange mennesker er ikke rede til at blive omvendt, men er nysgerrige efter at vide, hvad kirken i virkeligheden underviser i. De fortjener at høre evangeliets grundlæggende sandheder og at få deres misforståelser rettet, men de kan under denne proces udfordre dig til at komme med nogle fysiske eller logiske beviser på evangeliet. Selv om evangeliet kan forklares logisk, så er det ikke vores ansvar at forsøge at bevise det eller at overbevise et andet menneske om det. Det eneste virkelige bevis er Åndens vidnesbyrd.

5. Forklar, at du ikke er interesseret i at diskutere eller skændes – men i at dele dit synspunkt og i at lytte til hans. Alma lod sig ikke lokke i den fælde, som det er at forsøge at bevise evangeliet. Han gjorde faktisk lige det modsatte over for Korihor. „Og hvad bevis har du nu for, at der ingen Gud er . . .? Du har ikke noget uden dine ord alene" (Alma 30:40). Hvis et menneske ønsker at diskutere, så er det i orden at spørge: „Vil du bare diskutere eller ønsker du at forstå det, som jeg tror på?"

6. Tilskynd personen til handling. Da Korihor blev ved med at forlange bevis, lagde Alma bevisbyrden der, hvor den hørte til – på Korihors skuldre. Hvis han *virkelig* ønskede at vide, så havde han „alle disse dine brødres og alle de hellige profeters vidnesbyrd. Du har skrifterne for dig" (Alma 30:44). Vores løfte til verden er det, som Jesus gav: „Hvis nogen vil gøre hans vilje, skal han erfare, om læren er fra Gud . . .

Hvis I bliver i mit ord . . . skal I forstå sandheden" (Joh. 7:17; 8:31–32). Hvis et menneske vil *efterleve* evangeliet – adlyde befalingerne, studere skrifterne og bede – så vil dette menneske få åndelige oplevelser, som vil bekræfte sandheden af vores budskab. Dette menneske vil ikke have behov for at bede om bevis.

Hvad nu, hvis du ikke kan besvare et stillet spørgsmål? Her viste Alma igen den rette handlemåde: „Disse hemmeligheder er endnu ikke blevet fuldstændig kundgjort for mig; derfor vil jeg ikke sige mere derom" (Alma 37:11). Sig: „Det ved jeg ikke?" De fleste vil respektere dig for din ærlighed. Når jeg mener, at der findes et svar, så fortæller jeg dem normalt, at jeg vil forsøge at finde det frem.

Hvad nu, hvis du forvirrer eller fornærmer dem? Husk, at Helligånden har magt til at nå videre end vores somme tider kluntede forsøg på at hjælpe de mennesker, som oprigtigt søger sandheden.

Vi er blevet lovet, når vi studerer skrifterne med en bøn i hjertet, at den inspiration, som vi har behov for „skal gives (os) i samme stund" (L&P 84:85).

Jeg finder trøst i at læse Det øverste Præsidentskabs udtalelse om dette punkt:

„Vi minder jer om, at Helligåndens gave, som overdrages hvert menneske ved bekræftelsen, er en del af velsignelserne ved medlemskab af kirken. Denne gave vil ledsage medlemmer såvel som ledere, som trofast efterlever principperne i Jesu Kristi evangelium.

Vi nærer tillid til, at I vil reagere med bøn og med en ydmyg ånd, for så vil inspirationen ledsage jer" (brev dateret 1. december 1983). □

Illustreret af Richard Brown

Illustreret af David Linn

MASAO WATABE UDFØRER EN LIVSLANG MISSION

Joseph Jung

Øverst til højre: Broder Watabe tjener sammen med sin hustru, Hisako, i Tapei templet. Nederst til højre: Broder og søster Watabe sammen med deres børn.

Turisterne som kravlede op ad den lange trappe til den højeste kuppel på Sankt Peterskirken i Rom standsede halvvejs oppe for at hvile sig – alle undtagen en slank japaner. Selv om han så ældre ud end nogle af de andre, så kravlede han energisk op uden at stoppe. Der var adskillige i gruppen, som spurgte manden, hvorfor han havde så megen energi. „Fordi jeg er mormon", svarede broder Masao Watabe med en kluklatter.

En nysgerrig amerikaner spurgte ham, hvordan den katolske katedral var at sammenligne med et sidste dages helligt tempel. Broder Watabe tog roligt, som om han havde ventet på netop et sådant spørgsmål, nogle kort frem fra sin lomme og delte dem rundt til de andre i gruppen. På forsiden var et fotografi af Hawaii templet, hvor bror Watabe tjente som tempelmissionær. Broder Watabe pegede på trosartiklerne på bagsiden.

Broder Watabe *kiggede* sandsynligvis efter netop en sådan mulighed for at fortælle om sin tro. Broder Watabe, der nu var andenrådgiver i templet i Taipei på Taiwan har fortalt om evangeliet til mennesker i bus og tog, til officerer og arbejdsgivere.

Han føler måske begejstring for missionering, fordi evangeliet har ændret hans eget liv så meget. Masao Watabe blev født af japanske forældre i provinsen An-Tung i Kina, og han tilhørte en sekt inden for shintoismen. Han var en intelligent ung mand med interesse for sprog. Han giftede sig efter at have taget eksamen fra universitetet og blev sendt til Peking af det japanske udenrigsministerium for at studere mandarinsproget. Han arbejde i den japanske ambassade i Peking og i det japanske udenrigsministerium i Tokyo.

En fortvivlet tid

Masao Watabe havde som en ung idealistisk mand haft en livslang drøm om at forene verdens nationer. Så begyndte 2. verdenskrig, som bragte død, ødelæggelse og nederlag. Et år før krigen holdt op, blev den unge Masao indkaldt til den japanske hær. Denne oplevelse med krig kastede ham ind i en tid med fortvivlelse. „Livet var som at vandre i mørke uden håb eller formål", husker han.

Efter krigen blev Masao overflyttet til byen Sendai i Japan. Der mødte han en katolsk præst, som præsenterede ham for kristendommen. Broder Watabe mindes: „Mens jeg talte med ham om Jesu Kristi religion, havde jeg en dejlig fornemmelse i mit hjerte. Jeg stillede mange spørgsmål om kristendommen. Mens jeg lyttede til hans svar, oplystes mit hjerte, som havde kæmpet i mørke, og det syntes som om Herrens stemme begyndte at hviske til mit hjerte."

Masao blev efter en kort tid desillusioneret over katolicismen. Han fandt frem til en bibelklasse på et lokalt universitet, hvor han gik i et år. Hans lærer, som var hustru til en metodistpræst, tog ham med i kirke. Sammen med sin mand opmuntrede hun ham til at blive døbt ind i metodistkirken. Men da han havde ubesvarede spørgsmål om denne tro, tøvede han.

Mens han stadig overvejede at blive metodist, fortalte en af hans elever ham, at to amerikanske missionærer for nylig var flyttet ind i hans hus. Masao var ivrig efter at møde dem, og næste dag bragte eleven dem med til skole. Broder Watabe siger: „Da jeg trykkede dem i hånden, fik jeg en meget dejlig følelse", og da han

overværede søndagsskolen sammen med dem, blev han imponeret over mødets enkelthed og medlemmernes oprigtighed.

Håbet tændes pány

Missionærtraktaten *Joseph Smith fortæller sin historie* fascinerede ham så meget, at han læste den igen og igen hele natten. Men det var Mormons Bog, som atter tændte det håb, han havde mistet under krigen. Da han første gang læste den profeti, som er indeholdt i 1 Nephi kapitel 10 om Israels adspredelse og indsamling, blev hans hjerte fyldt med glæde. Han havde hele sit liv længtes efter at bringe enighed ind i verden. Han blev også begejstret over at lære, at hans døde efterkommere kunne modtage dåb og andre frelsende ordinanser.

Lige siden den kolde dag i november 1949, hvor broder Watabe blev døbt i floden Hirose, har han indviet sig selv til at fortælle om den glæde, han har fundet i evangeliet. Han var i stand til at døbe sin hustru, søster Hisako Watabe i juli måned det efterfølgende år. Deres ældste søn, den niårige Masahisa, blev døbt samme dag. Og han døbte deres to yngste sønner, Masaji og Masakazu og deres to døtre, Seiko og Yasuko da de fyldte 8 år.

En daglig mission

Da broder Watabe lærte, at hvert medlem af kirken skulle være en missionær, forpligtede han sig til at gå ud og fortælle om evangeliet hver dag. Han begyndte i toget på vej til arbejde og gav traktater til dem, som var interesseret. Mens hans tredje søn, Masakazu, var på mission, havde han den usædvanlige oplevelse at døbe en mand, som første gang hørte om evangeliet fra Masao Watabe i et tog i Japan femten år tidligere.

Som det første indfødte japanske medlem af kirken i byen Sendai har broder Watabe været et trofast medlem. Han blev den første præsident i Sendai gren. Da den første stav i Asien blev oprettet i Japan, tjente han som stavspatriark. Da han mener, at det bedste råd er Guds ord, har han forberedt sig selv til at give velsignelser gennem at studere skrifterne. Et af hans yndlingsskriftsteder er et citat fra Mattæus: „Og den, som ikke tager sit kors og følger efter mig, er mig ikke værd. Den, som har bjærget sit liv, skal miste det; og den, som har mistet sit liv for min skyld, skal bjærge det." (Matt. 10:38–39).

Kort efter at broder Watabe sluttede sig til kirken, kostede hans forpligtelse over for sin tro ham hans job i det japanske udenrigsministerium. Som nyomvendt holdt broder Watabe op med at deltage i ministeriets fester, hvor det at drikke vin og udskænke vin til andre var almindelig skik. Hans chef formanende ham flere gange til at deltage i disse fester, og at han måtte holde op med at deltage i missionærernes gademøder. Men broder Watabe forblev urokkelig. Til sidst kaldte hans chef ham ind og sagde: „Du vil hellere gå i din kirke end at arbejde her. Vi har ikke mere brug for dig." Broder Watabe blev hurtigt tilbudt et job i en amerikansk militærlejr. Efter at have arbejdet der i fem år blev broder Watabe kaldet til missionshjemmet i Tokyo for at arbejde som oversætter for kirken.

Familien Watabes forpligtelse over for deres tro har bragt dem et liv fyldt med glæde og herunder den glæde at have en trofast familie. I 1968 blev hele familien Watabe beseglet i Salt Lake templet. Børnene i Watabe-familien er alle gifte og broder og søster Watabe har 20 børnebørn. Alle sønner i familien Watabe har udført missioner for kirken.

I 1979 blev broder og søster Watabe kaldet til et arbejde, som de elsker, nemlig at tjene som tempelmissionærer i Hawaii templet. Broder Watabe modtog senere myndighed til at fungere som besegler. Familien Watabe nyder deres arbejde i Taipei Taiwan templet, hvor broder Watabe tjener som andenrådgiver.

Broder Watabe planlægger allerede endnu en måde at fortælle om evangeliet på, efter han bliver afløst fra tempelpræsidentskabet. Han håber på at vende tilbage til Japan og skriver bøger, som over for sine landsmænd vil give udtryk for hans vidnesbyrd. For broder Masao Watabe er livet en mission hver dag. ☐

EN FARS STEMME

Robert W. Paris

Hvilken stemme kan vi stole på blandt alle de mange konkurrerende stemmer i livet?

Min datter Jacque og jeg deltog en gang i en far-datterfest i primary. Pigerne havde alle sammen lavet madpakker til at tage med. Hver datter og far skulle dekorere en kage til dessert. Eftersom jeg er tandlæge, så lavede Jacque en kæmpemæssig tand af glasur på vores kage. Efter vi havde spist, var der selvfølgelig lege og konkurrencer.

En af de lege, som vi morede os med den aften, var en stafetkonkurrence. Lederne i primary havde placeret fire bowlingkegler i et mønster på gulvet i aktivitetssalen. Hver eneste far måtte give sin datter bind for øjnene. Så skulle han føre hende gennem og rundt om disse kegler, tværs gennem aktivitetssalen, og derpå tilbage til udgangspunktet, hvor det næste par ville begynde. Han måtte ikke røre ved hende med sine hænder. Han måtte kun bruge sin stemme til at fortælle hende, hvor hun skulle gå hen. Vi blev delt op i to hold.

Det syntes at være en enkel leg, men den var faktisk vanskelig. De fleste fædre råbte: „Gå til højre!" eller „Gå til venstre!" eller „Stop!" eller „Gå lige ud!". Men hvis begge hold råbte højlydt, var det let for pigerne at forveksle deres egen fars stemme med modstanderholdets fars stemme. De to piger som kappedes blandede af og til de instruktioner, som de fik med hinanden. Der var også nogle af fædrene, som kun tøvende gav deres instruktioner, og kostbar tid gik således tabt. Og nogle af døtrene fulgte ikke instruktionerne nøjagtigt. De gik enten for hurtigt eller bevægede sig i den forkerte retning, og de væltede af og til nogle af keglerne.

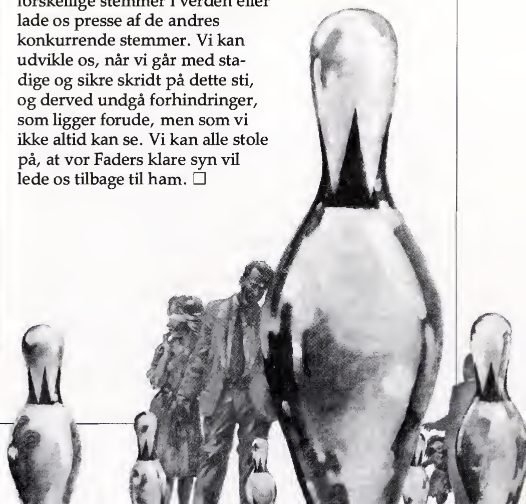
Men der var en far og datter, som overraskede os alle. Denne far led af en alvorlig sygdom, som generede hans koordinationsevne. Hans bevægelser og tale var langsom. Da det blev deres tur og bindet var lagt for øjnene, sagde denne far til sin datter: „Du skal ikke bekymre dig om at gå til venstre eller til højre eller at gå hurtigt eller langsomt. Gå du kun med et fast tempo og lyt så til min stemme. Jeg bliver ved at snakke hele tiden, og du skal bare følge efter lyden fra min stemme."

Da signalet lød begyndte de, og han gentog igen og igen meget blidt: „bare følg min stemme" eller „Lyt ikke til de andre, men kun til mig." Jeg blev forbløffet over hvor støt de med korte skridt gik lige gennem løbet, og de gjorde det så meget hurtigere end de andre, ja så hurtigt, at deres hold i virkeligheden vandt.

Hvilken interessant lektie var det ikke for alle fædre og døtre. Der er ofte så mange stemmer, som kalder på os og forvirrer os, og som får os til at gå væk fra den rette sti. Fædre tror ofte, at det er nok at råbe til deres børn, hvilken vej de skal gå, om de skal skynde sig eller gå langsomt og om de skal gøre visse ting eller ej. Børn har ofte vanskeligheder med at følge sådanne instruktioner.

Hvilken velsignelse ville det ikke være, hvis hver eneste ung mand og kvinde kunne have en værdig far i dette liv, som med ord og gerning ville sige: „Du skal ikke bekymre dig om at forlade den rette sti, følg kun min stemme og mit eksempel, og lad mig lede dig på din vej hjem." Og hvilken velsignelse ville det ikke være, hvis hver eneste datter og søn, som havde en sådan far, ville stole på ham, når han højner sit præstedømme og være villig til at følge hans ledelse og eksempel.

Vi har selvfølgelig alle vor himmelske Fader, hvis stemme vi kan lære at kende gennem alle livets konkurrerende lyde. Hvis vi lytter til denne „stille, sagte røst", behøver vi ikke blive forvirret over de mange forskellige stemmer i verden eller lade os presse af de andres konkurrende stemmer. Vi kan udvikle os, når vi går med stadige og sikre skridt på dette sti, og derved undgå forhindringer, som ligger forude, men som vi ikke altid kan se. Vi kan alle stole på, at vor Faders klare syn vil lede os tilbage til ham. ☐

Illustreret af Richard Hull

NEPHI UNDERVISTE I, HVORDAN MAN

OVERVINDER MISMOD

Elizabeth K. Ryser

Profeten åbenbarer sit store hjertes tanker for os i den smukke del af skriften, som omtales som Nephis salme (2 Ne. 4:15–35). Vi kan alle forstå Nephis kamp for at blive en hellig i en verden, hvor Satan hersker og frister. Nephis dilemma er et, som vi alle står overfor:

„Se, min sjæl fryder sig i det, som hører Herren til, og mit hjerte tænker idelig på det, som jeg har set og hørt.

Men uagtet Herrens store godhed i at vise mig sine store og forunderlige gerninger, udbryder mit hjerte dog: O, jeg elendige menneske! ja, mit hjerte sørger over mit kød, og min sjæl bedrøves på grund af min synd" (Vers 16–17).

Med vores nutidige sprog, kunne vi sige: „Jeg ved bedre, men alligevel synder jeg. Jeg er så velsignet, men jeg er stadig ikke helt lykkelig." Nephi beskriver sin elendighed i store detaljer. Han skriver, at hans hjerte græder, hans sjæl dvæler i sorgens dal, hans kød svinder hen, og han er vred på sine fjender (vers 26–27).

Hvordan er det muligt, at Nephi, som havde talt med engle og havde været et vidne om virkeligheden af Kristi komme, kunne nære sådanne følelser? Måske var det dybden af hans vidnesbyrd, som havde gjort det vanskeligt at bære sine egne svagheder. Vi ved, at hans far, Lehi, netop var død. Vi plages ofte af mismod efter et stort tab.

Nephi forstod, at det ikke er let, at være en hellig. Vi må alle forsøge at overvinde det naturlige menneske og stræbe efter at nå det punkt, hvor vi ikke har tilbøjelighed eller tendens til at gøre ondt. Vi må i alle livets øjeblikke vælge mellem godt og ondt. Vi fristes dagligt, og vi synder, på trods af vores retskafne ønsker.

Vi sørger ofte over andre, hvilket øger vores byrde. Nephi skriver: „Jeg beder uophørligt for (mit folk) om dagen, og mine øjne væder min hovedpude om natten for deres skyld" (2 Ne. 33:3).

Nephi begynder efter at have givet udtryk for sin fortvivlelse at søge efter andre måder at se sin situation på. Han stiller en række spørgsmål: „Og hvorfor skulle jeg på grund af kødet overgive mig til synd? Ja, hvorfor skulle jeg give efter for fristelser, så at den onde skulle vinde indpas i mit hjerte for at forstyrre min fred og plage min sjæl? Hvorfor er jeg vred på mine fjender?" (2 Ne. 4:27).

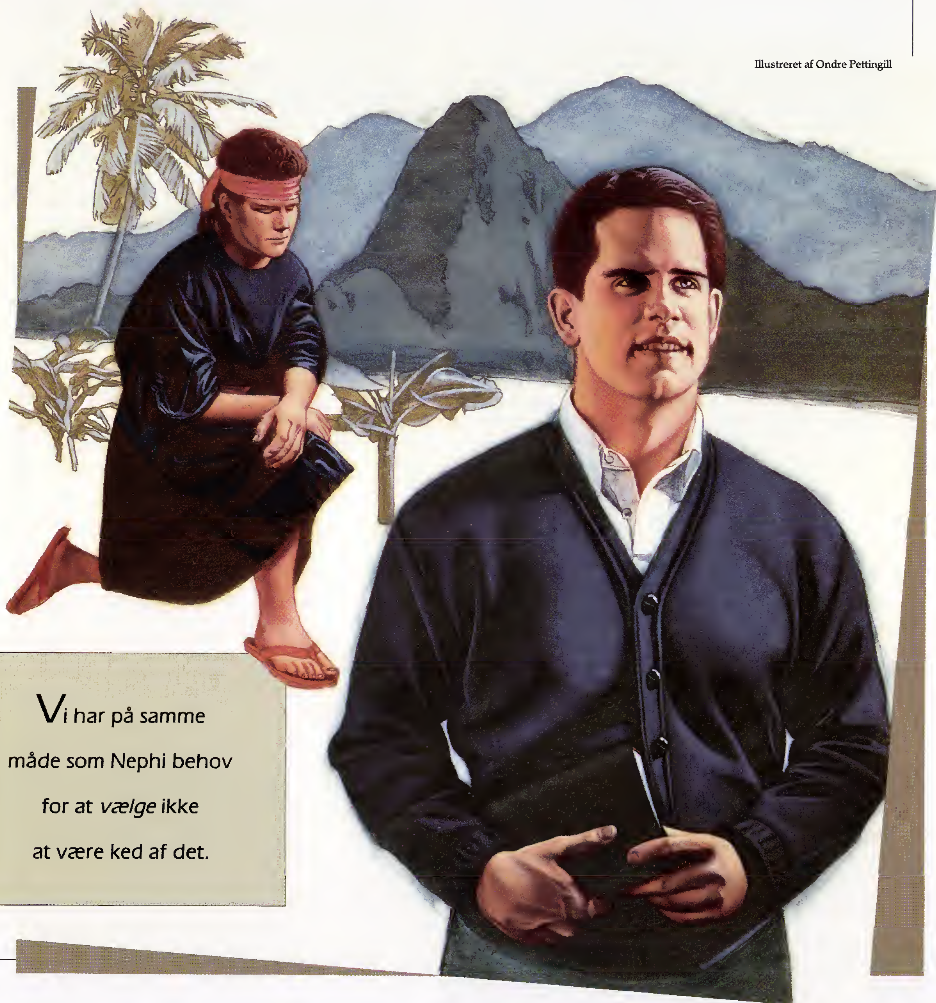
Vi kunne også drage fordel af at stille og besvare disse spørgsmål for os selv, når vi lider af mismod. Vi behøver på samme måde som Nephi at *vælge* ikke at være ked af det: „Vågn op, min sjæl. Hæng ikke mere ved synd. Fryd dig, o mit hjerte, og giv ikke mere min sjæls fjende plads" (vers 28). Nephi ændrede sine tanker fra sorg til glæde.

Hvad kan vi lære af Nephi, som kan være os til hjælp, når vi lider af mismod og endog fortvivler?

1. Nephi nedskrev sine tanker, følelser og ønsker. Nephi var en trofast dagbogsskiver. Han førte to optegnelser, selv om han ikke selv fuldt ud forstod formålet med den anden. Han skrev, selv om han ikke var „dygtig til skriftlig fremstilling" (2 Ne. 33:1). Men det var nok for ham at vide, at det var en befaling fra Herren, som havde en vis hensigt med hans optegnelse. Da Nephi afsluttede sin optegnelse, skrev han: „Men jeg, Nephi, har skrevet, hvad jeg har skrevet, og jeg regner det for at være af stor værdi, især for mit folk" (2 Ne. 33:3).

At skrive kan være en lægende proces. I mit arbejde som socialrådgiver beder jeg ofte nedtrykte, bange eller nervøse personer om at udtømme deres følelser

Illustreret af Ondre Pettingill

Vi har på samme måde som Nephi behov for at *vælge* ikke at være ked af det.

ved at skrive dagbog. De fortæller, at det hjælper meget.

2. *Nephi overvejede* (se 2 Ne. 4:16). At overveje er mere end at tænke. Det er en proces, hvor vi udtænker tingene i vores sind, og hvor vi mediterer. At overveje det, som kommer fra Herren, sådan som Nephi gjorde, gør os åbne over for Ånden.

3. *Nephi studerede skrifterne.* Han frydede sig over dem og vidnede om deres sandhed (se vers 15). Han frydede sig især over Esajas' skrivelser og medtog hans ord, så „at de af mit folk, der skal se disse ord, må fryde sig i hjertet og glæde sig over alle mennesker" (2 Ne. 11:8). Nephis forståelse af skrifterne hjalp ham med at bevare troen. Skrifterne hjalp ham til at vide, hvem han kunne stole på, selv om hans hjerte smertede på grund af hans synder (se 2 Ne. 4:19).

4. *Nephi mindede sig selv om Guds godhed, støtte, kærlighed og beskyttelse* (se vers 20–25). Han mindedes de tidspunkter, hvor Gud havde besvaret hans liv, fyldt ham med kærlighed, gjort hans fjender til skamme, bevaret hans bønner og givet ham viden. Han talte sine velsignelser, og han var taknemmelig. At huske på vores velsignelser og åndelige oplevelser kan være en magtfuld modgift mod mismod.

5. *Nephi opmuntrede sig selv.* Han nægtede at tænke negative tanker og erstattede dem med positive tanker: „Vågn op min sjæl! Hæng ikke mere ved synd. Fryd dig, o mit hjerte" (vers 28).

6. *Nephi bad.* Han bad af al magt, med ligefremhed og stor oprigtighed. Hans bønner var ikke generelle. Han bad helt konkret om de gaver, som han havde behov for. Han bad om, at hans sjæl måtte blive frelst, og at han måtte blive løst fra sine fjenders hænder, at han måtte skælve blot ved synet af synd, at helvedets porte måtte blive lukket for ham, at retfærds døre måtte blive åbnet, at Herren ville indhylle ham i hans retfærds kapper, at han måtte undslippe fra sine fjender, at hans vej måtte blive ret og ikke spærret af hans fjender (se vers 31–33). Dette er alt sammen anmodninger, som vi også kan overveje samt fremsætte for Herren.

7. *Nephi priste Herren og frydede sig i Herren.* „O, Herre, jeg vil lovprise dig til evig tid; ja, min sjæl vil frydes i dig, min Gud og min frelses klippe" (vers 30). Han blev fyldt med taknemmelighed og tro: „Jeg vil forlade mig på dig for evigt."

8. *Nephi råbte til Herren om hjælp.* Han vidste, at han kun kunne blive forløst gennem Frelserens forsonende blod. Det er det vigtigste skridt, som nogen af os kan tage. Vi har også behov for at søge Herrens barmhjertighed for at opnå tilgivelse for vore synder. Sand omvendelse kan fylde os med glæde og samvittighedsfred.

Nephi gik fra mismod til stor glæde, og han viste, at hans hjertes ønsker centrerede sig om Kristus. Henmod slutningen af sit liv, skrev han: „Derfor må I stræbe fremad med standhaftighed i Kristus og have et fuldkommen klart håb og kærlighed til Gud og alle mennesker. Og om I således stræber fremad og mætter jer med Kristi ord samt holder ud indtil enden, se så siger Faderen, skal I få det evige liv" (2 Ne. 31:20). Når vi centrerer vores hjerter om Kristus, så vil vi også finde nøglen til at overvinde mismodet. □

Elizabeth K. Ryser er socialrådgiver og ægteskabs- og familieterapeut og tjener i øjeblikket som fuldtidsmissionær i Sydafrika Johannesburg missionen.

Og nu til høsten

AUSTRALIEN I DAG

Michael Otterson

Hvis indvielsen af templet var en hentydning om en ny grad af modenhed for kirken i Australien, så var det følgende års genealogiske arbejde og tempelarbejdet et bevis herfor.

Hvis der skal fremhæves en enkelt dag, hvor Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev voksen i Australien, så er det den 20. september 1984.

Det tidlige forårsvejr i den udbredte by Sydney var perfekt for indvielsen af Australiens første tempel. Det var tiden til at gøre status og til at bedømme det store spring, som var taget fra evangeliet først blev forkyndt på australsk jord 144 år tidligere.

Kirken i Australien var fra en meget ringe begyndelse i 1840–erne vokset til at blive en vidt respekteret organisation med mere end 65000 medlemmer i 16 stave og fem missioner. Sydney var desuden nu hovedsæde for kirkens områdepræsidentskab i Stillehavsområdet og sædet for alle områdefunktioner i Stillehavet og betjener således en kvart million medlemmer.

Hvis indvielsen af templet var en hentydning om en ny grad af modenhed for kirken i Australien, så var det følgende års genealogiske arbejde og tempelarbejdet et bevis herfor. I 1985 udførte de australske medlemmer 41341 begavelser for de døde i deres eget tempel og indsendte 53889 navne til klargøring, hvad der gør det australske tempel til et af de få templer i kirken, som er helt selvforsynende med hensyn til navne til klargørelse.

De fleste australier må stadig rejse over store afstande for at komme til templet. Medlemmer i Perth på vestkysten, eller Darwin helt oppe mod nord, må rejse op til 4800 kilometer for at komme til templet, men alligevel udførte hver eneste bærer af en tempelanbefaling gennemsnitlig syv begavelser sidste år. Gennemsnittet i Sydney var som forventet meget højere – lidt over en begavelse pr måned.

To af sessionerne i templet er hver lørdag reserveret til besøgende, som kommer fra de andre australske stater. Der ankommer regelmæssigt busser fra Melbourne, der ligger mere end 800 kilometer mod sydvest og fra Brisbane, der ligger endnu længere væk mod nordøst.

Tempelpræsident Milton J. Hess i Sydney templet siger: „Busserne kører natten igennem og ankommer her tidligt lørdag morgen, hvilket kun giver de besøgende kort tid til at gøre sig klar til templets ordinanser. De udfører to sessioner og kører med bussen tidligt på eftermiddagen for at pågynde den lange køretur hjem."

Tre gange er ungdomsgrupper fra Adelaide, der ligger 1600 kilometer væk, kommet for at udføre dåb, og de har skaffet pengene til turen ved at uddele telefonbøger til boliger og forretninger for det lokale telefonselskab.

Præsident Hess siger: „Ord kan ikke udtrykke templets betydning for så mange af de hellige i Australien.
Sidste år modtog et tusind australiere foruden det arbejde, som blev udført for de døde, deres egen tempelbegavelse. Dette er meget spændende. Hertil kommer at medlemmerne udfører arbejde for deres fædre, deres mødre og deres bedsteforældre. Det er de nære familiebånd og der kommer mange store åndelige oplevelser gennem dette arbejde."

Ian Mackie, som er tidligere regionalrepræsentant for Sydney og formand for tempelkomitteen i forbindelse med indvielsen, er nu områdeleder for genealogi. Han anslår, at der er 25000 navne som reserve til arbejdet i templet, og at dette antal vil øges væsentligt de næste par år. Han mener, at en stor del af årsagen skyldes de 26 genealogiske filialbiblioteker, som har faciliteter til at udføre udforskning, og som ligger i nærheden

Øverst: Det australske tempel i Carlingford, som er en nordvestlig forstad til Sydney, blev indviet d. 20. september 1984. Medlemmer fra andre stater i Australien kommer til templet med busser.

af de fleste medlemmer. Der er omkring 25 000 ruller genealogiske mikrofilm i cirkulation.

En anden årsag kan være den følsomhed, som mange australiere nærer over for deres egen immigrant- og pionerarv i en nation, der fejrer sin 200 årsdag i 1988. Bror Mackie siger: „Australierne har en skarp udviklet sans for deres egen herkomst."

Det genealogiske arbejde og tempelarbejdet er blot én måleenhed for kirkens modenhed i Australien. En anden nyttig målestok er udviklingen af kirkens uddannelsessystem i løbet af de sidste 12 år.

Her knytter atter mange af de udfordringer, som findes i oprettelsen af seminar- og institutprogrammerne sig til de enorme afstande, der skal gennemrejses for at krydse dette økontinent. Lionel Walters, som er regionalkoordinator for kirkens uddannelsessystem i Adelaide, må rejse næsten 4 timer med fly for at besøge den nordligste del af sit område i Darwin. Det ville tage det meste af en uge at køre med bil hver vej gennem noget af de mest menneskefjendske områder i verden.

Bror Walters' chef, områdedirektøren for kirkens uddannelsessystem, Chris Gollan, mener, at den udfordring som afstanden giver, tages op både af lærere og elever.

Han husker, at han i otte år, da han for nogle år siden koordinerede CES-programmet, kirkens uddannelslssystem, i Adelaide, at grenen i Stirling havde den højeste indskrivningsprocent og den højeste gennemføringsgrad af alle enhederne i Adelaide-regionen. „Læreren kom hver morgen rejsende fra Adelaide, der ligger 55 kilometer borte. Både lærerne og grenspræsidenten var begge helt forpligtede over for seminarprogrammet. Hvis en elev ikke kom til klassen, så kørte læreren til elevens hjem.

De er det perfekte eksempel på, at den rette indstilling påvirker eleverne. Læreren kunne komme hvilken som helst dag i ugen til klassen, og der ville aldrig være noget disciplinært problem. De fik det til at fungere på trods af afstanden."

Og det fortsætter med at virke over hele Australien. Da seminarklasserne var i deres vorden, gennemførte 70 % af eleverne det som hjemmestudium. Nu deltager næsten 80 procent af de 1600 seminarelever i klasser tidligt om morgenen. Mellem 70 og 80 procent af de unge aktive sidste dages hellige i Australien er i øjeblikket indskrevet i programmet.

Seminaraktiviteterne har helt sikkert spillet en stor rolle i forberedelsen af et voksende antal australske missionærer. Mange tjener i deres eget land, men det

BØRNESTJERNEN

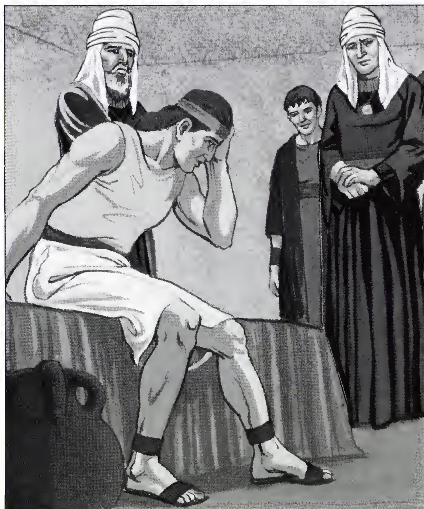
AUGUST 1987
ISBN 0107-2145

Kristus underviser i templet, af Grant Romney Clawson.

EN FORANDRING I HJERTET

Sherrie Johnson

Del 1

En stor mængde samlede sig rundt omkring en ung mand, som talte meget ondt og sagde mange smigrende ord.

„Hvem er det?" spurgte en mand i mængden.

„Det er Alma," svarede en anden.

„Højpræsten Alma?" spurgte den første vantro.

„Nej, det er hans søn, Alma den Yngre."

„Hvor stor sorg må han ikke berede sin far med denne gudløse livsmåde", sagde den første mand og gik hovedrystende bort.

Men Alma den Yngre bekymrede sig ikke over den sorg, som han beredte sin far, profeten. Han og fire venner, Ammon, Aaron, Himni og Omner, som alle var kong Mosiahs sønner, fandt glæde i at tilbede afguder. De forsøgte at ødelægge kirken, og de havde fået mange mennesker til at gøre oprør mod Gud og til at handle ondt.

En dag viste en Herrens engel sig for dem, mens de var i færd med at vildlede mennesker, og han talte til dem med en tordenagtig stemme, som rystede jorden.

Alma og hans venner blev fyldt med frygt og faldt om på jorden, svage og ude af stand til at forstå englens ord.

Englen talte atter, og denne gang forstod Alma englens ord: „Alma, rejs dig og stå frem, hvorfor forfølger du Guds kirke?"

Alma rejste sig rystende, mens englen fortsatte: „Herren har hørt . . . sin tjener Almas bønner, som er din fa-

der; thi han har bedt for dig med stor tro, at du måtte få kundskab om sandheden; derfor er jeg kommet i den hensigt at overbevise dig om Guds magt og myndighed". Englen fortsatte med at tale, irettesatte Alma og sluttede med at sige: „Alma, gå din vej, og søg ikke mere at fordærve kirken." Derpå forlod englen ham.

Alma faldt atter meget forbavset omkring på jorden, og han var så svag, at han end ikke var i stand til at åbne munden. Hans venner bar hans hjælpeløse legeme hen til hans far, og de fortalte ham alt, hvad der var sket.

Hans far glædede sig og han samlede mange mennesker, så de kunne se, hvad Herren havde gjort for hans søn, og Alma den Ældre og hans præster begyndte at faste og bede, for at Alma den Yngre måtte genvinde sin tale og sin styrke, så folket kunne blive vidne til Guds godhed og herlighed.

Efter to dage og to nætter blev Alma styrket, og han begyndte at tale. „Vær ved godt mod" . . . „thi, sagde han, jeg har omvendt mig fra mine synder og er blevet forløst af Herren."

Mens hele familien glædede sig, forklarede Alma at han i løbet af den tid, hvor han var kraftesløs, var blevet martret af evig pine på grund af mindet om alle sine synder. Selve tanken at komme ind i Guds nærhed var en tortur for ham. Men mens han befandt sig i denne frygtelige tilstand, huskede han sin fars lærdomme om Jesus Kristus. Dybt fortvivlet og klyngende sig til håbet om Kristi barmhjertighed råbte Alma i sit hjerte: „O, Jesus, du Guds Søn, forbarm dig over mig, som er i bitterheds galde og omgivet af dødens evige lænker."

Og da Alma tænkte på disse ord, mindedes han ikke længere sine kvaler. Han mærkede i stedet stor glæde og så et strålende lys.

Alma, som var en forandret mand, begyndte nu på en stor missionering for Jesu Kristi evangelium, og han døbte i tusindvis af mennesker. Hans far ordinerede ham til den næste højpræst over kirken, og Zarahemlas folk valgte ham til at være deres overdommer. Alma blev således leder både i kirken og i landet.

Alma søgte i årevis at undervise og vejlede sit folk. Han tjente endog som deres general. Han ledte dem i kamp og reddede dem fra amliciterne og lamaniterne, som ønskede at sætte sig i besiddelse af landet.

Men efter nephiterne havde jaget deres fjender ud af landet, begyndte de at få fremgang og at blive stolte og stridslystne og ukærlige, og Alma begyndte at bekymre sig over sit folks gudløshed. Han kendte den frygtelige straf, som kommer over dem, som farer vild, og han elskede sit folk og ønskede at de skulle være lykkelige. Alma fandt en retskaffen mand ved navn Nephihah, som han præsenterede for folket, og han blev deres overdommer. Alma rejste derpå fra by til by og underviste atter folket i Guds ord.

I mange byer troede menneskene på Alma, og de omvendte sig, men i byen Ammonihah forkastede folket ham. De forbandede Alma og spyttede på ham og jog ham ud fra byen. Alma, hvis sjæl var fyldt med smerte på grund af folkets gudløshed, begyndte sin rejse hen mod byen Aaron, da en engel – den samme engel, som havde vist sig for ham før – standsede ham. „Jeg er blevet udsendt for at befale dig at vende tilbage til Ammonihahs by", sagde englen. „Ja, sig til dem, at hvis de ikke omvender sig, vil Gud Herren udrydde dem."

Da englen forlod ham skyndte Alma sig tilbage til Ammonihah. Da han trådte ind i byen var han sulten, så han spurgte en mand: „Vil du give en ydmyg Guds tjener noget at spise?"

Manden svarede: „Jeg ved, at du er en hellig Guds profet, thi du er den mand, som en engel i et syn sagde mig, jeg skulle tage imod."

Denne mand, Amulek, tog Alma med hjem og gav ham noget at spise. Alma underviste til gengæld Amulek i evangeliet. Derpå gik de sammen rundt i byen og underviste ved Helligåndens kraft.

(Fortsættes)
(Se Mosiah 27; 29:42; Alma 2-8; 36:3–20).

FÆLLESTID

HVORDAN PRIMARY BLEV TIL

Pat Graham

Hvor har verden dog brug for eksemplet fra dem,
som vil lade Jesu Kristi evangeliums lys udstråle fra deres evige sjæl!
(Ældste L. Tom Perry, generalkonferencen april 1978).

Forældre har altid ønsket at deres børn skal være lykkelige. Det er årsagen til at forældre underviser dem i evangeliet. Virkelig lykke kommer ved at leve, som Jesus underviste os.

For omkring 108 år siden var der nogle forældre i Farmington i Utah, som bekymrede sig over deres børn. De tænkte på, hvordan de kunne hjælpe dem med at forstå evangeliet, så de kunne leve lykkeligt.

Biskop John Hess var bekymret over nogle af børnene i sit ward, de var ude sent om aftenen, og opførte sig ikke ordentligt. Han sammenkaldte til et møde blandt mødrene i wardet og talte om betydningen af at vejlede de små børn.

Søster Aurelia Spencer Rogers var en af mødrene i Farmington ward. Aurelia elskede børn og ønskede, at de skulle efterleve evangeliet. Hun tænkte på det, som

biskop Hess havde sagt.

Søster Rogers skrev i sin dagbog: „Jeg har tænkt alvorligt over behovet for en strengere disciplin for vores små drenge . . . Hvordan vil vores piger få gode mænd, hvis tingenes tilstand fortsætter? . . . jeg har selv børn, og var lige så ivrig som enhver anden mor for at opdrage dem ordentligt. Men hvad skulle der ske? Det krævede forældrenes samlede anstrengelse."

En dag havde Eliza R. Snow, som var præsidentinde for hjælpeforeningen i hele kirken, være til en konference i Farmington. Det varede noget endnu, inden toget tilbage til Salt Lake skulle køre, så søster Snow besluttede sig til at besøge sin veninde Aurelia.

Søster Snow havde ikke selv børn, men hun nærede en stor interesse for børn. Hun var digter og lærer og havde skrevet sange og historier for små børn. Hun blev glad for søster Rogers idé om en organisation for små drenge, hvor de kunne blive belært om alt, hvad der er godt og lære, hvordan man opfører sig.

Søster Snow sagde ja til at tage sagen op med Det øverste Præsidentskab, som senere gav deres godkendelse. Der blev skrevet et brev til biskop Hess, hvor man bad om tilladelse til at organisere børnene i hans ward. Efter at biskop Hess havde modtaget brevet fra søster Snow, talte han med søster Rogers og spurgte, om hun ville præsidere over en organisation bestående af børn. Søster Rogers sagde:

„Jeg følte mig villig hertil, men også meget lidt dygtig hertil. Fra da af havde jeg travlt med at tænke på, hvordan det skulle styres . . . Da der skulle synges, var der også behov for de små pigers stemmer så vel som drengenes, hvis det skulle lyde så godt som muligt."

Søster Snow var enig med søster Rogers: „Vi må have pigerne med såvel som drengene – de må oplæres sammen." Hun foreslog, at organisationen blev kaldt „primary".

Den 11. august 1878 indsatte biskop Hess søster Rogers og hendes to rådgivere, Louisa Haight og Helen Miller. Han foreslog, at de besøgte hvert eneste hjem i wardet i løbet af de næste to uger, hvilket de gjorde. De skrev navne og alder ned på 244 børn og indbød dem til det første møde.

Den første primary blev afholdt søndag den 25. august 1878, i Farmingtons kirkebygning, der var bygget af klippestykker.

Søster Rogers sagde: „Forestil jer vores følelser, mens vi stod foran en forsamling af børn, som var kommet der for at modtage belæringer fra os.

Vi var i sandhed svage, men vi følte, at vi kunne stole på Herren."

Mødet begyndte med bøn. Børnene blev derpå belært og også undervist i at synge.

Børnene blev bedt om at „se hvor meget de kunne gøre for deres far og mor uden at blive sure."

Børnene blev også bedt om ikke at skændes med deres brødre og søstre. De små børn blev belært om ikke at gå ind i haver og melonbede, som ikke var deres, og de små piger fik at vide, at de ikke skulle hænge sig fast i hestevognene, en skik, som ikke blot var forkert, men også farlig. Der blev organiseret andre primary'er overalt i territoriet, før den første primary var mere end en måned gammel.

Søster Snow fortsatte med at tale til mødrene om deres børns åndelige oplæring. Hun mente, at det var kvinder med de allerbedste talenter – kvinder som elsker børn og som elskes af børn – der skulle præsidere over primary.

Årsagen til at holde primary er stadig den samme: At hjælpe hvert eneste barn med at lære at blive lykkelig ved at efterleve Jesu Kristi evangelium.

Når vi udstråler evangeliets lys, vil verden se, hvor lykkelige vi er, og de vil så også ønske at efterleve Jesu lærdomme.

Til lykke primary! Vi er glade over at kunne fejre dagen sammen med 875000 drenge og piger overalt. □

FRA VEN TIL VEN

Fra et af Janets Petersons personlige interview med Ardeth G. Kapp, præsidentinde for Unge Piger

Ardeth Greene Kapp siger, at hun er vokset op „i et lille landbrugssamfund i Glenwood, Alberta, i Canada, hvor der bor cirka 300 mennesker. Glenwood ligger ca. 16 kilometer nordvest for Cardston, hvor templet ligger. Min mor og far havde begge boet i Glenwood, mens de voksede op, så vi var i dette lille samfund omgivet af familie – alle mine tanter og onkler på begge sider og alle mine fætre og kusiner. Jeg fik klaverundervisning af en af mine tanter og danseundervisning af en anden. På den anden side af vejen boede min ene bedstemor, og min anden bedstemor boede hos os.

Min far var en rigtig bonde, og han havde 32 hektar land, som han dyrkede, selv om vi boede inde i byen. Far og jeg brugte megen tid sammen, og vi forstod hinanden godt. Han mente, at lydighed var det vigtigste princip. Han stillede aldrig spørgsmålstegn ved nogen af de belæringer eller den vejledning, som han fik af kirkens ledere. Han adlød ethvert forskrift, som de gav, og sørgede for, at hans børn fik det samme ønske om at adlyde. Jeg husker far som en, der holdt strengt på principperne, men han blandede altid denne holdning med kærlighed og omsorg. Han græd, da han engang gav mig smæk. Men han følte, at han måtte smække mig for at lære mig lydighed. Jeg husker, at jeg dengang tænkte, at det gjorde mere ondt på ham end på mig."

Søster Kapp synes også, at hun ved at tilbringe megen tid sammen med sin far „har lært meget om tålmodighed og om at leve i forventning. Når man bor på en gård, så må man vente på høsttiden, man må vente på at afgrøderne kommer op og på at tingene modnes. Når min familie lavede iskrem, så skaffede vi isen til frysningen fra floden om vinteren eller om sommeren fra skuret, hvor vi opbevarede isen. Så knuste vi isen, og mor blandede ingredienserne til iskremen sammen, og så drejede vi efter tur håndtaget til fryseren. Og efter hele denne anstrengelse smagte iskremen særlig godt, fordi vi havde ventet på den i al den tid, hvor vi lavede den.

Jeg havde et vist besvær med at passe min skole på grund af sygdom. Min far, som var biskoppen i wardet fortalte mig, for at opmuntre mig til virkelig at prøve at gøre mit bedste i skolen, at han på min 12 års fødselsdag ville tage mig med til Salt Lake City for at overvære en konference. At rejse til Salt Lake City var som at rejse til verdens endel Jeg husker, at vi rejste til denne konference, og at jeg sad oppe på balkonen på nordsiden,

hvor jeg kunne se generalautoriteterne, og jeg forstod, at de var rigtige mennesker. Når jeg nu ser tilbage på dette og så tænker på, at jeg nu kommer til konference og sidder på en af de røde stole, så ved jeg, at jeg aldrig nogen sinde havde troet mig i min nuværende stilling. Jeg tænker på, at hvis vi blot kunne have en lille idé om det, som Herren har i sinde for os, så ville vi sandsynligvis nære en større tillid til os selv, mens vi vokser op. Uanset hvor ydmyge dine forhold er, hvor langt væk man bor, eller hvor ens by ligger, så tro på at Herren har noget helt særligt for dig at udføre."

Søster Kapp mindes, at hun i de canadiske vintre „stod op samtidig med far for at tænde op. Vi stod der og frøs, indtil vi fik gang i ilden. Far plejede at fortælle mig, at dette arbejde var ligesom tro – man må lægge træet ind for at få varmen, for hvis man forventer at blive varm, inden man lægger træet ind, så bliver man aldrig varm."

Vi gik til skole om morgenen, mens det stadig var mørkt, og vi gik hjem, når det var mørkt. Det frøs ofte 40 grader, og når vi kom til skolen, var klasseværelset for koldt til at vi kunne sidde ved vores borde. Vi plejede så at gå rundt i klasseværelset en halv times tid for at holde os varme.

En af de ting, som vi gjorde i vores by, og som var vældig sjovt var at opføre skuespil i tre akter. Når vi var på scenen, så troede vi, at vi var de bedste skuespillere, som de havde – og det var vi, for vi var *alt* hvad de havde! Og selvfølgelig var halvdelen af tilskuerne familie! Men på trods af dette var det alligevel sjovt at høre dem klappe.

Skolestævnerne blev gennemført hvert år, og der var alle muligheder for at udvikle sine talenter. Jeg husker, at jeg tog et talekursus, mens jeg var barn, og at jeg vandt en præmie for at fremsige et lille digt.

Vi blev i vores familie opmuntret til at få os en uddannelse, selv om der kun var begrænsede ressourcer i vores by. Vores familie fik somme tider mod betaling en klaverlærer til at komme fra en anden by for at undervise os. Min ældre broder blev en meget fin musiker. Han var også en god elev og forfatter, og vi voksede alle op med den viden, at det forventedes af os, at vi udmærkede os.

Min mor åbnede en lille landforretning for at hjælpe med at holde vores familie gældfri. Jeg arbejdede en hel del med hende i forretningen. Hun lærte mig at respektere og at betjene folk. Engang da jeg var 14 år, rejste min far og mor til Salt Lake City til konference, og efterlod mig til at passe forretningen. Hutterritterne (en sekt grundlagt i 1533 af Jakob Huter) i vores område ville ikke gå i banken for at veksle deres store korn-checks, så mor var en forsikret kasserer, og vi havde somme tider i tusindvis af dollars liggende i forretningens pengeskab. Jeg kendte kombinationen til pengeskabet, og jeg vidste, at min forældre stolede på mig, så jeg åbnede og lukkede forretningen til tiden og sørgede for kunderne.

Søster Kapp tror, at „vejen til at være lykkelig og til at have det godt med sig selv og til at behage vor himmelske Fader er at lære at være lydig. Selv om vi ikke forstår hvorfor vi skal gøre noget, og hvorfor vi ikke skal gøre noget andet, så vil vi en dag forstår, hvis vi blot vil stole på vores forældre og på vor himmelske Faders visdom. Det er mit håb, at ethvert barn vil udvikle den selvdisciplin, der skal til for at gøre, hvad man ved er rigtigt. Når vi er lydige, er vi lykkelige. Når vi er ulydige, er vi ulykkelige. Så enkelt er det. Lad os derfor vælge at være lykkelige." □

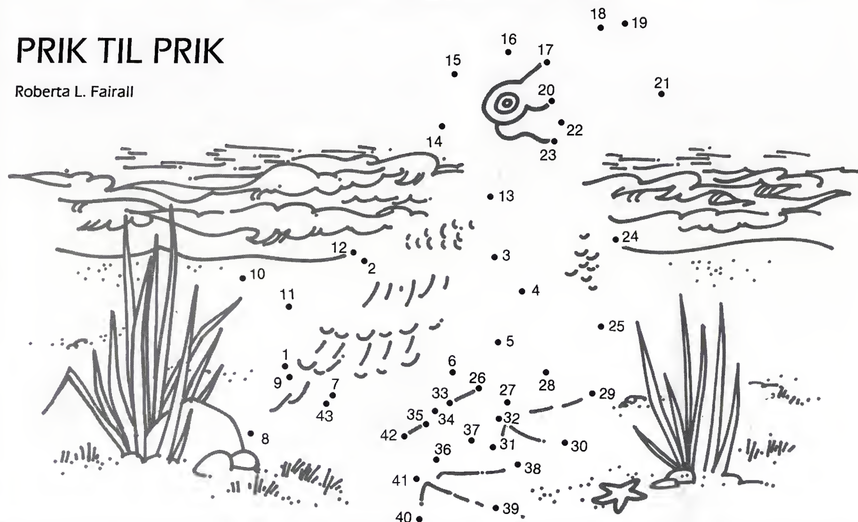

FOR SJOV

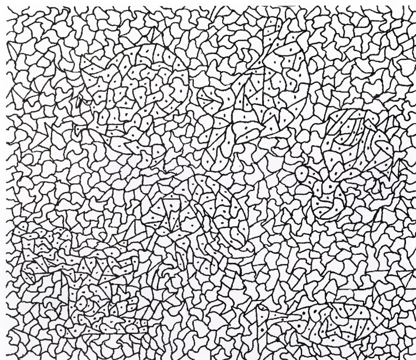

PRIK TIL PRIK

Roberta L. Fairall

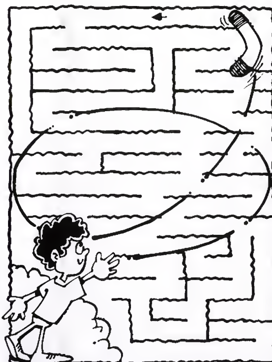
GUDS SKABNINGER Joann Kregosky

Farv de prikkede områder, så finder du en hund, en and, en fisk, et egern, en kalkun og en skildpadde.

FLYVE TILBAGE Roberta L. Fairall

Boomerangen blev brugt som våben af de indfødte i Australien. I dag kaster man med boomerang som en sport. Kan du bringe boomerangen tilbage til drengen uden at rydse nogen af stregerne?

er også almindeligt, at australske missionærer tjener i New Zealand, Filippinerne, England og USA. Et antal australske missionærer har i de seneste år tjent i Utah.

Mediernes opmærksomhed over for kirken er relativ høj og udgør i gennemsnit mellem 120 til 200 nyheder eller programpunkter i radio og tv om måneden, hvoraf de 95% er positive. Sidst oplevede vi en rekord i dækningen fra nyhedsmediernes side med gennemsnitlig en hel avisside hver eneste arbejdsdag i året. Der var omfattende radio- og tv-dækning af sådanne begivenheder som besøget af Miss Amerika – Sharlene Wells, som er sidste dages hellig – og astronaut Don Lind, Det øverste Præsidentskab efter præsident Spencer W. Kimballs død og færdiggørelsen af nye kirkebygninger.

Under ledelse af kirkens missionærafdeling har radio- og tv-stationer bragt budskaber af et minuts varighed, der indeholder kirkens synspunkter på livets udfordringer. Der kom i begyndelsen af 1986 i tusindvis af breve fra ikke-medlemmer til kirkens kontorer som en reaktion på et budskab om kommunikationen mellem forældre og børn. Mange af disse breve var hjerteskærende og kom fra unge mennesker, som sagde, at kirken var deres „sidste håb" om et bedre forhold til forældrene, eller breve fra forældre, som roste kirken varmt for at tage et stort socialt problem op.

Garry P. Mitchell, der er regionalrepræsentant for Sydney og Brisbane regionen har haft et nært forhold til det offentlige pr-arbejde i Australien i mange år. Han siger: „Der er sket en stor forbedring af kirkens image. Den fjendtlighed og modstand, som vi ofte stod overfor fra mediernes side for fem år siden, findes ikke mere. Vi bliver almindeligvis accepteret for det vi er."

Statistisk set har kirken nu lidt mere end 70000 medlemmer i Australien, og dette tal er vokset fra mindre end 3000 i 1950'erne. Edb-teknik i hovedsædet for Stillehavsområdet i Sydney hjælper præstedømmelederne med at holde sig a jour. Et edb-baseret medlemskortsystem er specielt blevet udviklet i Australien som et prøveforsøg for andre internationale områder.

Udviklingen inden for alle disse områder har medført fortsatte udfordringer for kirken i Australien.

Ældste John Sonnenberg, som er områdepræsident for Stillehavsområdet siger:

„Ethvert område i kirken har sine udfordringer, og vi er ingen undtagelse. Men der findes en begejstring i forbindelse med værket, som er meget opmuntrende. Der findes en stærk støtte og et stærkt samarbejde blandt medlemmerne såvel som hos lederne, hvilket giver os optimisme for fremtiden." ☐

Øverst. En hjemkundskabsklasse i hjælpeforeningen i Perth 3. ward ser et videobånd om madlavning. I midten: Udsigt over floden Yarra mod Melbourne. Nederst: Moorabbin stavscenter i Melbourne i Australien.

BOB COWAN

Det øjeblik, som ændrede hans liv.

Bob Cowan forlod sit hjem, da han var 19 år, i 3 år rejste han frem og tilbage på det australske kontinent i sin lille gule sportsvogn. Som mange unge australiere følte han trang til at se noget af det enorme kontinent, som han kaldte sit hjem.

I de næste tre år rejste han landet rundt to gange og arbejdede 26 forskellige steder. Men hans rejse bragte ham også en velsignelse, som han ikke havde regnet med – han blev medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Bob siger nu, at hans omvandrende liv „i begyndelsen var eventyrligt. Det var alt det, som han nogen sinde havde ønsket at gøre – at rejse, se Australien og ikke bekymre mig om at være bundet af andre mennesker eller forpligtelser." Hans plan var at køre, indtil han fandt et sted, som interesserede ham, arbejde en tid og derpå køre videre.

Men der skete to ting under hans rejse, som fik en dybtgående virkning på hans liv.

Da han første gang kom til at stå over for døden, var det i forbindelse med hans arbejde som medhjælper ved obduktionerne på et hospital. Det var en alvorlig oplevelse for en ung mand, som indtil da havde ment, at livet betød sjov.

Da Bob senere kørte gennem Townsville i det nordlige Queensland, blev han vidne til eftervirkningerne af den cyklon, som ødelagde byen i 1972. „Det var en utrolig ødelæggelse. Jeg husker, at jeg bare sad i min bil og tænkte, at der måtte være et større formål med livet – noget mere.

Jeg havde set alt, hvad jeg nogen sinde havde længtes efter at se. Men efter det var der intet. Kun en følelse af tomhed.

Jeg husker, at jeg sagde en stille bøn, mens jeg sad i min bil: ‚Gud, hvis du er der, så gør med mig hvad du vil.'"

Den følgende dag parkerede Bob Cowan sin sportsvogn på den smukke og paradisiske strand uden for Cairns, og fandt derefter ud af, at han ikke kunne starte igen. Mens han ventede på en mekaniker, der skulle hjælpe, begyndte han at bygge sandslotte i det rene fugtige sand. Der kom en kvinde hen til ham, som roste ham for hans talent og som derpå ledte samtalen hen på evangeliet.

„Hun fortalte mig, at den lokale gren af hendes kirke skulle ud at sejle næste dag, og hun spurgte mig, om jeg havde lyst til at komme med." Bob siger: „Jeg vidste intet om denne kvinde eller den kirke, som hun talte om, men mens jeg sad på ladet af kranbilen, modtog jeg et stærkt åndeligt vidnesbyrd om, at denne invitation var svaret på mine bønner."

Missionærerne stod næste dag på kajen – og var helt klart blevet adviseret i forvejen af denne søster, som havde talt til ham. De gjorde tegn til ham, at han skulle standse sin reparerede sportsvogn. Bob sluttede sig til gruppen på båden. Han siger: „Jeg havde hele tiden, mens jeg var på båden, den tydelige fornemmelse af at jeg var hjemme."

Missionærerne tog ikke med på sejlturen, men de gav ham den næste dag en Mormons Bog og bad ham indtrængende om at læse den.

Bob havde planer om at rejse til den fjerne nordlige australske by Weipa, så han tog derfor bogen med sig og læste den fra ende til anden – og det skete for det meste i den lille tomands aluminiumshytte, som han sov i. Bob var meget modtagelig for det han læste, og han vidste, at han ønskede at blive døbt.

Han fløj tilbage til Cairns og oplevede nogle begivenhedsrige dage. Ældsterne underviste ham i alle 6 lektier på en aften. Den følgende dag blev han døbt og var i kirke søndag.

Bob vendte med det samme tilbage til den isolerede by Weipa, og han var ikke i stand til at komme i kirke i to år. Han siger: „Jeg var begejstret over at være medlem, men jeg vidste kun lidt om kirken. Jeg vidste intet om Lære og Pagter, Den kostelige Perle eller om kirkens historie."

Men i 1974, to år efter at han var blevet medlem og nu 24 år gammel, blev han af det firma, som han arbejdede for, sendt til Brisbane. Han fandt med det samme kirkens adresse i den lokale telefonbog og begyndte at komme regelmæssigt i kirken. Han skaffede sig hurtigt en viden om evangeliet, og lidt over et år senere tog

han afsted på en mission til Perth på den anden side af kontinentet.

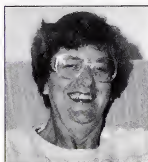
Da han vendte tilbage fra sin mission, blev han hurtigt kaldet til præsidentskabet for Australien Brisbane missionen, og et år senere som rådgiver i stavspræsidentskabet for Brisbane stav. Han har tjent i denne stilling i mere end syv år.

Præsident Cowan mindedes sit tidligere liv med en vis undren.

„Jeg har aldrig været i stand til at finde den søster, som første gang inviterede mig til denne kirkeaktivitet, men det var det øjeblik, som ændrede mit liv." □

MARGARET LAWSON

Kununurras ensomme sidste dages hellige

Det er ikke muligt at komme meget mere nordligt i Australien end til den lille by Kununurra uden at komme til at vade i Timorhavet. Byen er et fjerntliggende landbrugs- og minesamfund med 3000 indbyggere – og kun én af dem er sidste dages hellig.

Udover Margeret Lawson er der ikke noget andet medlem af kirken inden for en radius af 700 kilometer. Hendes evne til at forblive helt ud „aktiv" i de sidste 14 år har været et eksempel, som er at stræbe efter for andre medlemmer, som lever isoleret.

Søster Lawson, der er født i England, emigrerede til Australien i 1966 som 30-årig. Hun lider af akut ledegigt og bronkitis, så hendes læge anbefalede hende et varmere klima.

Søster Lawson slog sig først ned i Perth, som er en større by i det vestlige Australien på kysten til Det indiske Ocean, og her mødte hun de sidste dages hellige i en lokal teatergruppe. Da hun begyndte jobbet som regissør var både gruppens leder og den ledende mandlige skuespiller sidste dages hellige.

Søster Lawson husker, at hver gang gruppen begyndte eller afsluttede deres prøver, kaldte lederen dem sammen til bøn. „Selv om resten af os ikke var medlemmer, så gav det mig en meget varm følelse – jeg plejede altid at bede en stille bøn, før jeg gik ind på scenen, og dette syntes på en eller anden måde at være rigtigt."

Der fulgte derefter en invitation til at komme med til kirkens møder, og søster Lawson blev snart døbt. Hun var glad og begejstret på en naturlig måde, og hun tjente som dramaleder i ward og stav i Perth og involverede sig helt i kirken.

Men hendes helbred forværredes fortsat. Da hun til sidst måtte bruge stok for at gå, sagde hendes læge, at hun måtte rejse til Australiens nordlige del, hvor klimaet afgjort er varmere og mere fugtigt. Lige siden har hendes hjem været i Kununurra, hvor hun arbejder som medicinsk laboratorietekniker.

Søster Lawson har, for at bevare sin forpligtelse over

Til venstre: Den nyligt opdagede grav i kystbyen Victor Harbor for William Barratt, der var den første SDH-missionær i Australien. I midten: Udsigt over bugten mod Perth. Øverst til højre: Dalen Ah, som ligger langs floden Georges i forstaden Milperra i Sydney, var et af de steder, hvor der blev foretaget dåb i 1920'erne. I midten til højre: En primaryklasse i Perth 3. ward. Modstående side: Udsigt over Victoria Bridge til Brisbane. Indsat: Beenleighs wardsbygning i Brisbane Australien Syd stav.

for evangeliet og for at opbygge sin åndelighed, sat nogle standarder for sig selv, da hun flyttede til Kununurra, og dem har hun overholdt lige siden. Hun læser to eller tre kapitler fra standardværkerne dagligt, og arbejder sig systematisk gennem hvert eneste af dem. Hun læser også alle de kirkematerialer, som hun kan få fat i. Hun siger: „Jeg abonnerer på alle kirkens blade."

To gange om måneden modtager hun en telefonopringing fra præsidentinden for stavens hjælpeforening i byen Darwin, som ligger 700 kilometer væk, og som er centrum for kirkens aktivitet i Australiens enorme nordlige territorium. Telefonopringningerne er en velkommen moralsk støtte, og ligeså er de fotokopier af hjælpeforeningens og søndagsskolens lektiehæfte, som bliver fremsendt.

Normalt har søster Lawson kun mulighed for at nyde nadveren hvert halve år. Når hun kan få fri fra sit arbejde, rejser hun til Darwin til distriktskonference – en weekendtur, som koster hende ca. 2000 kr. for en flybillet. Det sker af og til, at missionspræsidenten eller en anden præstedømmebærer rejser gennem byen, og søster Lawson gør ofte brug af muligheden for at bede om en velsignelse.

Eftersom de ansatte i mineindustrien synes ret mobile, sker det af og til at andre medlemmer midlertidigt bosætter sig i Kununurra. Blot endnu et medlem er nok til at søster Lawson betragter det som en „gren".

Hendes råd til medlemmer i isolerede forhold er „at gøre vor himmelske Fader til en ven.

Man må studere regelmæssigt, tale til ham, som om han er en virkelig ven, og derpå prøve at gøre sig til venner med de mennesker, som omgiver en. Man behøver ikke ændre sine standarder, fordi man omgås ikke-medlemmer, som tænker og opfører sig anderledes."

Søster Lawson siger, at det især er vigtigt at involvere sig i samfundet. Hun er leder af den lokale teatergruppe, kasserer for den lokale udviklingsforening og næstformand for byens kulturelle koordineringskomité.

Søster Lawson har modtaget sin tempelbegavelse i templet i London, men hun befinder sig 3200 kilometer fra templet i Sydney, og det er for lang en tur at rejse regelmæssigt. Hun har imidlertid oprettet Kununurras eneste genealogiske forening. Hendes endelige mål er at udføre en tempelmission i et af templerne i det tropiske klima. □

AUSTRALIEN

Den første halvdel af det tyvende århundrede

Marjorie A. Newton

Da de australske sidste dages hellige, Bob Love og Maggie Henry, blev gift i 1929, gennemførte den lokale presbyterianske præst ceremonien i sin kirke. Derefter rejste de til SDH-grensbygningen i Enmore, hvor missionspræsident Clarence H. Tingey holdt det, som i missionens årsrapport blev kaldt en „bekræftelsesceremoni" for at velsigne deres ægteskab.

Bror og søster Love gjorde hvad forholdene krævede, at mange unge sidste dages hellige gjorde. Det nærmeste tempel lå på Hawaii næsten 10.000 kilometer væk, og turen frem og tilbage for to mennesker kostede hvad der svarede til flere års løn. Myndighederne i New South Wales ville ikke give de sidste dages hellige tilladelse til at foretage vielser, så familien Love

Nederst: Wardsorganisten, Rebecca Liddicoat i Perth 3. ward.
I midten: Kirkemedlemmer i 1908 foran det tidligere hovedsæde for den australske mission i Pemell Street i Enmore.
Øverst: Tropsfører Steve Jackson instruerer drengene i Perth 8. ward.

og andre som dem, måtte først gifte sig civilt, i en anden kirke eller på myndighedernes registerkontor. Det var første i 1952, familien Love var i stand til at tage deres fem børn med til Salt Lake templet for at blive beseglet.

Deres historie er typisk for mange unge sidste dages hellige par i Australien før 2. verdenskrig. De helliges kamp for anerkendelse fra de civile myndigheder var et fortsat emne i kirkens historie i Australien under de første årtier i det 20. århundrede.

En af de ofte nævnte årsager til ikke at give kirken en officiel status var manglen på SDH-kirkebygninger i Australien. Men da først kirkebygningen i Melbourne blev bygget i 1922, gik myndighederne i Victoria med til at give de sidste dages hellige tilladelse til at udføre vielser. Det tog længere tid for andre australske stater at træffe denne afgørelse. Selv om kirkens første kirkebygning i Australien blev bygget i Brisbane i 1904, så blev vielsesceremonien hos de sidste dages hellige ikke anerkendt af myndighederne i Queensland før 1929. Kirkebygningen i Enmore i Sydney blev indviet i 1924, men SDH-vielserne blev ikke registreret af myndighederne i New South Wales før 1931.

Opførelsen af kirkebygninger gjorde meget for at fremme kirkens ansigt som en permanent del af det australske liv. At have sin egen kirkebygning var enhver lille grens drøm. Selv om kirken betalte 50% af omkostningerne, så var det ofte en kamp for grenene at skaffe resten selv.

Selv om man ofte ser på den første halvdel af det 20. århundrede som en periode med langsom vækst for kirken i Australien, så var landvindingerne rimelige, når man tager manglen på missionærer i betragtning – der var til tider mindre end 20 missionærer til at missionere i et land på næsten 8 millioner kvadratkilometer – samt virkningerne af to verdenskrige og den store økonomiske depression i 30'erne. Medlemstallet i den australske mission viser en gradvis, men stabil vækst fra 328 i 1901 til 2396 i 1951.

Sidst i tyverne var de fleste grene store nok til at gennemføre alle kirkens hjælpeorganisationer. Der fremvoksede i de fleste grene en „familiefølelse", når medlemmerne arbejdede sammen, og de tjente sommetider i adskillige hjælpeorganisationer på samme tid.

Præsident Clarence Tingey begyndte i 1930 at kalde lokale præstedømmeledere til grenspræsidentskaber, hvor som helst det var muligt, og afløste derved fuldtidsmissionærerne fra disse ansvar og gav dem tilladelse til at bruge al deres tid på at missionere. Den administrative erfaring, som de lokale brødre opnåede, betød at de australske grene overlevede ti år senere, da 2. verdenskrig tvang alle de amerikanske missionærer hjem.

I løbet af 30'erne blev et halvt dusin australske mænd ordineret til ældster og kaldet til at udføre en etårig- eller toårig fuldtidsmission, hvilket normalt skete i deres eget land. Oswald („Ossie") Watson fra Glen Huon på Tasmanien blev den første australske missionær som kom til at tjene oversøisk, da han blev kaldet til den new zealandske mission i 1930.

Missionærernes rejse var lang og vanskelig og især for dem, som kom fra Amerika. Rejsen til Australien tog flere uger selv med moderne passagerskibe. Når de var ankommet til missionen, var rejserne mellem de tildelte arbejdsområder også vanskelige. Indtil 1. verdenskrig foregik de fleste forflyttelser med en kystdamper. Derefter tog det mange dage og nætter (og adskillige gange togskift på grund af forskellige sporvidder i de forskellige stater) at rejse tværs gennem nationen fra Perth til Sydney.

Missionspræsidenterne og deres hustruer brugte adskillige måneder til at besøge alle de spredte distrikter og grene. Grenen i Perth var usædvanlig heldig, hvis de bare fik besøg af missionspræsidenten en gang om året.

Når som helst det var muligt rejste missionærerne ud på landet for at besøge ensomt boende sidste dages hellige langt fra organiserede grene. Ældsterne administrede nadveren for dem og gav dem råd og støtte, hvilket der var stort behov for. Missionshjemmet udsendte i nogen tid søndagsskolens lektier som en brevveksling til disse spredte sidste dages hellige. For at overvinde de enorme afstande mellem de sidste dages hellige begyndte Præsident Tingey i 1929, som en yderligere anstrengelse for at udgive et lille månedligt blad med forbillede i *Millennial Star* i Storbritannien. *Austral Star* blev udgivet regelmæssigt frem til december 1958.

Men kirkens vækst i Australien blev langsommelig på grund af 2. verdenskrig, der begyndte i september 1939. Mange unge mænd blev indkaldt for at deltage i krigen. Mad, tøj og benzin blev rationeret og rejsemulighederne begrænset. Missionspræsident James Judd modtog derpå den 14. oktober 1940 et telegram fra Det øverste Præsidentskab, hvori alle missionærer blev tilbagekaldt.

En ny missionspræsident, Elvon W. Orme, måtte derpå kæmpe mens krigen stod på med at lede den spredte mission. En ung ældste fra Melbourne, Frederick E. Hurst, blev kaldet til at hjælpe til. Mange mindre grene måtte lukkes. Trofaste søstre tilbragte mange timer med lave maskinskrevne kopier af kirkens materialer, som var fåtallige eftersom forsendelsesvejene var reserveret til militær brug. Disse kopier blev sendt ud til grenene. Med den tiltagende tale om invasion organiserede præsident Orme evakueringen af sidste dages hellige børn fra Sydney. Nogle uger senere blev forstæderne omkring Sydneys havn beskudt med granater fra krigsskibe ude på havet. Ca. 30 børn blev i Grenfell, der ligger 400 kilometer mod vest, indtil truslen om invasion var overstået.

Det tog år for missionen at overvinde krigens virkninger, eftersom der både var mangel på missionærer og kirkematerialer. Men i 1950 var missionærstyrken mere end dobbelt så stor som før krigen, og antallet af dåb af nyomvendte begyndte at vokse dramatisk – og det fortsatte med at vokse, selv da Koreakrigen igen reducerede antallet af missionærer fra USA.

Australien havde oplevet 20 år af dette århundrede, før antallet af sidste dages hellige nåede op på 1000, og det tog endnu 20 år at nå 2000. Tallene forblev uændrede mellem 1942 og 1950, men 3000 blev nået på blot 4 år – mellem 1951 og 1955.

Stigningen i væksten blev yderligere stimuleret efter præsident David O. McKays besøg i Australien i 1955. Han så behovet for nye kirkebygninger, behovet for flyrejser samt behovet for en mission, der blev opdelt i størrelser, som er lette af styre. Han så, at de australske præstedømmebærere var rede til at modtage et større lederansvar. Kirkens svar på disse behov og evner og den hurtigere vækst, som fulgte, førte frem til organiseringen af de første australske stave i 1960'erne.

Der er i dag mere end 70 000 medlemmer af kirken i Australien. ☐

ÆGTESKAB UDEN MANIPU

Larry K. Langlois

For nogen tid siden kom en mand ind på mit kontor i en dyb følelsesmæssig nedbøjet tilstand. Han var en høj, barsk udseende mand, som græd bitterligt, da han fortalte mig sin historie.

Han var blevet viet i templet omkring 20 år tidligere og troede, at han havde et godt ægteskab. Han og hans hustru havde haft deres problemer, men han forsikrede mig, at alle i wardet ville sige, at de var det lykkeligste ægtepar i wardet. Så pakkede hans hustru en dag sine kufferter, tog børnene, flyttede hjemmefra og indgav skilsmisseansøgning.

Denne mand var målløs over, at hans hustru havde forladt ham. Han gav også udtryk for en dyb vrede og forbitrelse over for hende. Det var tydeligt, at han fandt at hendes handling var meget ondskabsfuld, og at han følte, at dette måtte standses, koste hvad det ville. Jeg blev endnu mere ubehageligt til mode, da det gik op for mig, at han ønskede, at jeg skulle finde en måde at tvinge hans hustru til at komme tilbage til ham. Til sidst afbrød jeg ham og sagde: „Jeg kan ikke *få* din hustru til at komme tilbage til dig, hvis hun er fast besluttet på ikke at komme."

Han så meget skuffet ud. Han sagde: „Jeg har været hos min biskop og min stavspræsident, og de kunne ikke hjælpe mig. De fortalte mig, at du var ægteskabsrådgiver, så jeg kom til dig, og du siger, at du ikke kan hjælpe mig. Hvad skal jeg nu gøre?"

Jeg forsøgte at hjælpe ham til at overveje en anden fremgangsmåde end at tvinge sin hustru til at komme tilbage. Men som han så det, så var hun forkert på den og måtte straffes strengt og tvinges til at handle rigtigt. Han følte sig krænket over den blotte tanke, at der kunne være et alternativ. Så vidt jeg ved, ændrede han aldrig opfattelse, og hans ægteskab blev opløst.

Handlefrihed versus tvang: En evig kamp

Et centralt punkt i mange ægteskabsuoverensstemmelser er den evige kamp mellem handlefriheden og tvangen. Få af evangeliets principper er tydeligere forklaret i skrifterne end dette, og få principper anerkendes mere og omtales mere end dette. Alligevel bliver det i vidt omfang misforstået og misbrugt.

Moses 4:1–14 forklarer tydeligt, at oprøret i himlen drejede sig om handlefriheden versus tvangen. Gud kundgjorde en plan, som tillod menneskets handlefrihed. Satan præsenterede en rivaliserende plan og pralede: „Jeg vil forløse hele menneskeheden, så ikke en eneste sjæl skal fortabes". Kristus støttede Guds plan og sagde: „Ske din vilje." Der blev krig, og Gud forklarede udfaldet: „Derfor, fordi Satan gjorde oprør mod mig og søgte at tilintetgøre menneskets handlefrihed, som jeg Gud Herren, havde givet ham, og ligeledes fordi han ville, at jeg skulle give ham min egen magt, sørgede jeg for, at han skulle nedstyrtes ved min Enbårnes magt."

For mange trofaste kirkemedlemmer, som tror, at de efterlever evangeliets principper, bliver ægteskabet undermineret, skadet og ødelagt gennem misbrug af handlefriheden og brugen af tvang, det samme som krigen i himlen blev udkæmpet om.

Der findes mindst fem forskellige måder, hvorpå mennesker forsøger at tvinge deres vilje igennem på bekostning af deres ægtefælles.

1. Brug af fysisk styrke

De første og mest tydelige midler er den fysiske tvang. Fysisk tvang og vold er gentagne gange blevet fordømt af Herren. For eksempel da de romerske soldater arresterede Jesus forud for korsfæstelsen, og en af Herrens disciple trak et sværd og svang det mod en af soldaterne og afhuggede det ene af mandens ører. Jesus helbredte straks manden og irettesatte sin discipel, idet han sagde: „Thi alle, som griber til sværd, skal falde for sværd" (Matt. 26:52).

Selv om Kristus hele tiden fordømte vold, så er der visse mennesker, som gør krav på at være kristne, der retfærdiggør brugen af vold, når de påtvinger ægtefællen deres vilje. Jeg mindes en mand, som retfærdiggjorde det at slå sin hustru med disse ord: „Jeg slår hende aldrig, medmindre hun fortjener det." Først da vi blev enige om, at han ikke ville bruge vold mod sin hustru, uanset om han *følte*, at hun fortjente det eller ikke, var vi i stand til at arbejde på nogle af de andre problemer i deres forhold.

ULATION

Illustreret af Ondre Pettingill

For mange trofaste kirkemedlemmer, som tror, at de efterlever evangeliets principper, bliver ægteskabet undermineret, skadet og ødelagt gennem misbrug af handlefriheden og brugen af tvang.

Vold – brugen af fysisk tvang for at gennemtrumfe sin vilje over for ens ægtefælle – har ikke plads i noget ægteskab. Det bør være klart for mennesker, som har et vidnesbyrd om Jesu Kristi evangelium; men tilsyneladende er der stadig behov for denne undervisning.

2. Misbrug af præstedømmets myndighed

Den anden måde, hvorpå en ægtefælle kan forsøge at påtvinge ægtefællen sin vilje, er mere spidsfindig og derfor mere vanskelig at klare. Det er ved at sige, at man på grund af præstedømmets myndighed, ens kaldelse eller stilling i kirken eller på grund af den patriarkalske orden har ret til at tvinge den anden til at gøre ens vilje.

Den praksis er blevet klart og hårdt fordømt i skrifterne. L&P 121:39 siger eksempelvis: „Ved sørgelig erfaring har vi lært, at det ligger i næsten alle menneskers natur og tilbøjelighed, så snart de formoder, de har fået en smule myndighed, da straks at udøve uretfærdigt herredømme."

Præstedømmet og den patriarkalske orden kan kun fungere rigtigt i en atmosfære, hvor handlefriheden er ubegrænset. Vers 46 i samme afsnit siger, at hvis myndigheden bruges korrekt: „dit scepter (skal være) retfærdighedens og sandhedens uforanderlige scepter, og dit herredømme skal være et evigt herredømme, og det skal *uden tvang* tilflyde dig fra evighed til evighed" (fremhævning tilføjet).

Det er klart, at vi ikke må bruge præstedømmets myndighed som et instrument til at tvinge andre. Alligevel er der nogle mænd i kirken, som fejlagtigt insisterer på, at familiens medlemmer skal gøre, hvad de siger, og ikke stille spørgsmål, fordi de bærer præstedømmets myndighed.

På den anden side er der også nogle kvinder i kirken, som forsøger at tvinge deres mænd til at gøre deres kaldelse i præstedømmet større. De forstår ikke, at de gør nogenlunde det, som Lucifer søgte at gøre, da han gjorde oprør mod Gud – at tvinge mennesker til at efterleve retfærdige principper. Herren har altid forkastet brugen af vold i opnåelsen af retfærdige mål.

3. En appel til en højere myndighed

En tredje måde at anvende tvang på er ved at appellere til en *højere myndighed.* Nogle mennesker citerer skrifterne og kirkens autoriteter eller bruger evangeliets principper til at tvinge andre til at følge deres vilje. Denne manipulerende taktik må ikke sammenblandes med det lovlige udtryk for en oprigtig religiøs følelse. Det er kynisk at bruge skrifterne eller udtalelser fra kirkens generalautoriteter til at tvinge andre til at følge ens egen vilje.

Jeg rådgav for nogen tid siden et ægtepar, som var medlem af kirken. Hun var meget hengiven over for kirken. Han kom i kirken i begrænset omfang, og havde kun ringe ønske om at involvere sig mere end det. Han var en god og kærlig ægtemand, som var sin hustru og børn hengiven, men han havde ikke et ægte vidnesbyrd om evangeliet, og han var ikke interesseret i at gøre en sdh-livsstil til sin. Hans dybt ulykkelige hustru mente, at hans uinteresserede holdning over for at involvere sig i kirken var en direkte trussel mod hendes evige frelse.

Hun forsøgte på mange måder at tvinge sin ægtemand til at ændre sig, og til sidst kom hun med ham til mig. Hun vidste, at jeg var et aktivt medlem af kirken, og hun håbede, at jeg ville forsøge at få hendes mand til at ændre sig. Mens vi rådførte os sammen, søgte hun at få min hjælp til at tvinge ham til at efterleve de retfærdige principper, således som hun forstod dem. Hun citerede gentagne gange skrifterne og kirkens autoriteter samt evangeliets principper for at opmuntre mig til dette. Men jeg undgik at tvinge hendes mand.

På et tidspunkt nævnede jeg versene i afsnit 121, som blev citeret ovenfor, og jeg antydede, at det ikke var passende at tvinge hendes mand til at efterleve evangeliet. Denne ægtemand så oprigtigt på mig og spurgte: „Vil det sige, at hun ikke bør forsøge at tvinge mig til at tage hende med til templet?"

Jeg sagde: „Det er sådan, jeg forstår det. Hvad mener du?"

Han sagde: „Ja, det har jeg altid troet. Jeg elsker min hustru meget. Jeg ønsker at være sammen med hende i al evighed, hvis det er muligt. Jeg ved ikke, om det er muligt eller ej, men jeg ved, at det ikke er rigtigt af hende at forsøge at tvinge mig til at gifte sig med hende i templet." Han kiggede intenst på den side, som han netop havde læst, mens hans hustru græd stille.

Da denne hustru holdt op med at tvinge sin mand, begyndte deres kærlighed til hinanden at blomstre igen. Jeg er sikker på, at ægtemandens chancer for at finde glæden ved at efterleve evangeliet nu er større i

en atmosfære af kærlighed, og hvor man frit kan udøve sin handlefrihed. Den største brist ved Satans plan er, at den ganske enkelt ikke virker. Man kan tvinge et menneske til at opføre sig på en bestemt måde på kort sigt, men et forhold kan kun holde, hvis begge parter har frihed til at forpligte sig selv over for hinanden og over for retfærdige principper.

Kvinden i den foregående historie var ikke så manipulerende og hyklerisk, som mange mennesker, der appellerer til højere myndigheder for at nå deres eget mål. Men mennesker, som forsøger at fremtvinge forandringer bryder af og til med evangeliets principper på en meget mere fornærmende måde, end de mennesker gør, som de prøver at irettesætte.

Kristus var forstående og tilgav enhver synder, som omvendte sig, men han fordømte de mennesker stærkt, som hyklerisk foregav retfærdighed som et manipulerende middel til at opnå deres egne selviske hensigter. Han sagde: „Ve jer, I skriftkloge og farisæere, I hyklere! thi I er ligesom kalkede grave, der jo udvendig ser kønne ud, men indvendig er fulde af dødningeben og alskens urenhed" (Matt. 23:27).

Nogle af de alvorligste problemer i et ægteskab opstår, når ægtefællerne forsøger at skjule deres taktik, i manipulation af andre, og giver det udseende af at det sker ud fra retskafne principper. Skrifterne omtaler dem, som forsøger at gøre dette, som ulve i fåreklæder. Deres hykleri er stort, farligt og ondsindigt.

4. Brug af kritik

Det fjerde middel er kritik, latterliggørelse og beskyldninger. Et meget menneskeligt eksempel på dette findes i beretningen om Maria og Marta, således som den fortælles i Luk. 10:38–42.

I dette tilfælde gik Martha ud fra, at hendes ønsker var rigtige, og at Marias var forkerte. Det er den grundlæggende og normalt ukorrekte antagelse ved al kritik. Men det er dog vigtigere, at Marta forsøgte at tvinge Maria til at følge sin vilje. Hun forsøgte for det første at få Jesus til at kritisere Maria, og hun bad ham derpå presse Maria til at hjælpe sig. Jesus nægtede at forstærke Martas kritik og støttede i stedet Maria. Han kritiserede heller ikke Marta, selv om han stillede spørgsmålstegn ved hendes prioritering. Han forsøgte heller ikke at fremtvinge en ændring i nogen af de to kvinders opførsel. Dette er i overensstemmelse med hans magtfulde standpunkt i forudtilværelsen til forsvar for vores individuelle handlefrihed.

Der sker stor skade i et ægteskab, hvis der kritiseres, beskyldes og findes fejl. Et ægtepar kom til mig, og de brugte det meste af tiden til nådesløst at kritisere hinanden. Jeg spurgte dem til sidst, om de kunne sige noget godt om deres partner. De stirrede på hinanden i adskillige øjeblikke, så rystede hustruen på skuldrene og sagde: „Nå, hvad *kan* jeg sige? Han har ikke slået nogen ihjel."

De var begge ærlige og oprigtige mennesker, som blev gift, fordi de syntes om mange ting hos hinanden. Men de havde gennem mange års forsøg på at ændre hinandens opførsel erstattet anerkendelsen af disse gode karakteregenskaber med en konstant strøm af kritik og misbilligelse. Det havde gjort deres ægteskab så surt, at det næsten ikke stod til at redde. Og før dette ægtepar kan genvinde det kærlige og søde forhold, som gjorde, at de ønskede at gifte sig med hinanden i begyndelsen, så må de opgive deres kritiske plagen og med det også forsøget på at tvinge deres partner.

5. Brug af ens personlige udstråling

Den femte måde at forsøge at påtvinge andre sin vilje er ganske enkelt ved at gøre brug af styrken i sin personlighedskarakter. I et ægteskab, hvor den ene ægtefælle er mere selvsikker og påståelig end den anden, er den svagere ægtefælle en mere sandsynlig taber under enhver form for konfrontation. En sådan situation er måske mere behagelig for den stærke person, mens den svagere person sandsynligvis opbygger en dyb foragt og vrede over en længere periode. Frygt og usikkerhed vil normalt holde disse følelser tilbage. En sådan situation forårsager depressioner og ligegyldighed på den ene side, og en spidsfindig og skjult gengældelse på den anden side. Det skaber til sidst et meget skrøbeligt ægteskab, hvor den svagere person måske tolererer det så længe som muligt og derpå bare forlader ægteskabet i fortvivlelse.

Ægteskaber som disse er især vanskelig at hele, fordi ægtefællerne normalt ikke søger hjælp, før det er for sent. Den stærkere person ser helt oprigtigt ikke problemet, mens den svagere person er for frygtsom, eller bange for at klarlægge problemet, før ægteskabet ikke kan heles.

Skrifterne tilvejebringer igen et ideelt mønster for,

Tvang vil i det lange løb altid slå fejl. Kærlighed, troskab og loyalitet kan kun trives i en fri atmosfære.

hvordan man undgår at anvende nogen form for tvang i denne situation. Johannes 4:6–42 fortæller historien om kvinden ved brønden. Det er helt klart i denne beretning, at Jesus har at gøre med en svag kvinde, og hans styrke og sikre optræden er ligeså tydelig.

Det interessante ved denne historie er dog ikke den store forskel mellem Jesus og kvinden, i det som psykologerne kalder „ego-styrken", men hvor omhyggeligt Jesus undgår at drage fordel af sin styrke, da han taler med hende. Han kunne ikke blot have brugt sin personlige styrke, men også sin autoritet fra skriften samt kritik til at forsøge at tvinge hende til at følge hans vilje. Men han undgik bevidst at bruge nogen form for magt som taktik. Han sagde i stedet: „Gå hen og kald på din mand, og kom så herud igen.

Kvinden svarede og sagde: ‚Jeg har ingen mand.'" (vers 16–17).

Hendes svar var helt klart misvisende, og Jesus vidste det, men han hverken kritiserede eller hånede hende for hendes ord. Han beskyttede omhyggeligt hendes følelser og talte til hende på en følsom og omsorgsfuld måde, men kom alligevel frem til sagens kerne, da han sagde: „Du har ret, når du siger: ‚Jeg har ingen mand.'

Thi du har haft fem mænd; og han, du nu har, er ikke din mand. Dér sagde du et sandt ord" (vers 17–18).

Læg mærke til manglen på kritik eller sarkasme og den totale mangel på nogen som helst hentydning til en magtfuld eller pågående holdning. Jesus kæmpede for princippet om handlefrihed før vores liv her på jorden, og han forbrød sig aldrig imod det, mens han levede på jorden.

Og nu følger noget meget belærende i denne historie: Da siger kvinden til ham: ‚Herre! jeg ser, at du er en profet' (vers 19).

Denne respektfulde og følsomme holdning frembragte et positivt svar. Kvinden var modtagelig og rede til at lære. Hun begyndte at lære evangeliets principper af ham, og hun blev et redskab til at bringe mange i denne by til kundskab om Kristus. Det fremgår helt klart fra denne historie, at Jesus nåede langt mere effektivt frem ved at respektere denne kvindes handlefrihed, end han på nogen måde kunne være nået ved at benytte sin overlegne viden og personlighedsstyrke til at overvælde hende.

Der findes ofte en forskel i personlighedsstyrken blandt ægtefællerne i et ægteskab. Dette behøver dog ikke være et problem, hvis den stærkere part ikke bruger sin styrke som et tvangsvåben, men det sker alt for ofte at den stærkere kontrollerer den svagere. Disse stærkere personer vil sandsynligvis blive chokeret ved tanken om at bruge fysisk vold til at tvinge deres vilje igennem over for deres ægtefælle, men den tvang, som de gør brug af, er ikke mindre skadelig psykologisk set. Brugen af en overlegen personlighedsstyrke til at fremtvinge sin vilje over for sin ægtefælle er ikke et mindre brud på evangeliets principper end brugen af en overlegen fysisk styrke.

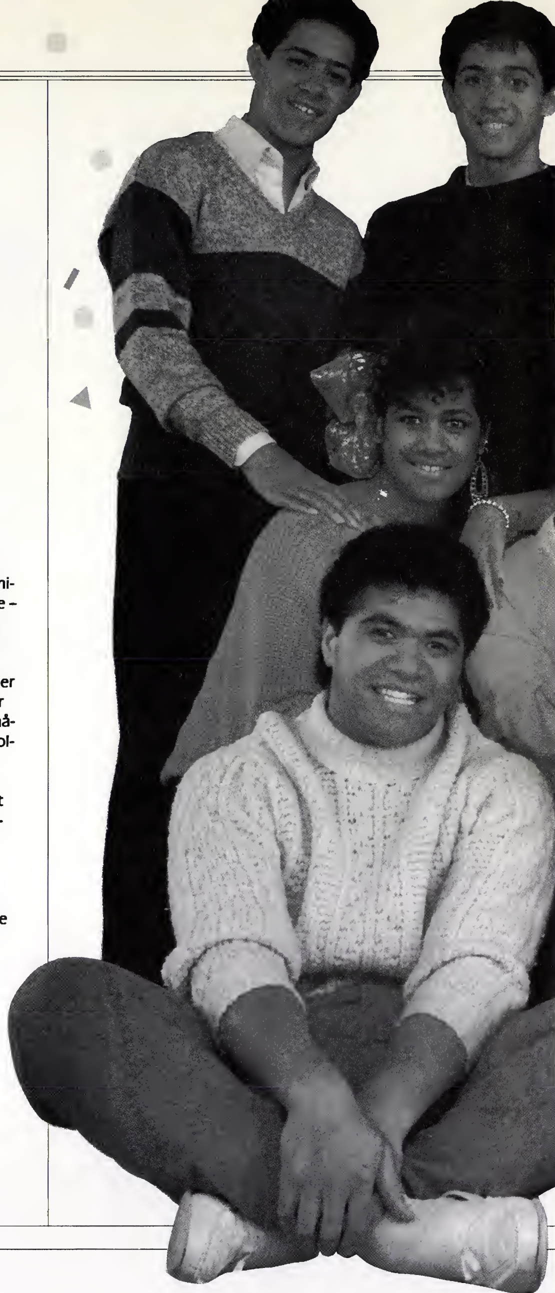
Vi har undersøgt 5 metoder, som svækker ægteskabet. Hvis vi eliminerer alle disse former for taktik, hvordan kan vi så opnå vore retfærdige hensigter og hjælpe vores ægtefæller med at vokse og forbedre sig? Det kan vi gøre ved at bruge de midler, som er mere i overensstemmelse med evangeliets principper, og som også er mere effektive og mere passende. Lære og Pagter afsnit 121 skitserer, udover at fordømme uretfærdigt herredømme, nogle lovlige fremgangsmåder og kapitel 13 i 1. Korinterbrev behandler dem mere udførligt. Vi gør alle vel i at læse disse skriftsteder og derpå undersøge vores forskellige forhold i lyset heraf.

Det modsatte af tvang er handlefrihed. Tvang kan sikre os, at mennesker vil opføre sig på en bestemt måde på kort sigt, men vil forårsage vrede og fremkalde modstand. Tvang vil i det lange løb altid slå fejl. Kærlighed, troskab og loyalitet kan kun trives i en fri atmosfære. Det var et af de store stridspunkter i krigen i Himlen, det er en vigtig faktor i dette liv på jorden, og det vil sandsynligvis fortsætte med at være vigtigt igennem hele evigheden.

Et lykkeligt og gensidigt tilfredsstillende ægteskab vil ikke længe overleve tvangens taktik, uanset årsagen. Et sådant ægteskab må langsomt og omhyggeligt opbygges på et fundament med personlig handlefrihed. ☐

Larry K. Langois, er ægteskabs-, familie og børneterapeut og underviser en forældreklasse i Pasadena stav i Californien.

Lydighed, hårdt arbejde og tro bærer en vellykket underholdnings-gruppe oppe.

Mormons Bog er ikke blot en historiebog eller bare en af skrifterne for de fjorten børn i familien Wolfgramm. Den er deres familiehistorie – den handler om deres slægtninge. Dens hellige sider hjælper dem med at spore deres genealogi tilbage til Adam gennem deres 88. oldefar, Nephi.

Man skal lede længe efter at finde en familie, som er mere hengiven over for studiet af Mormons Bog eller over for de værdier, som den belærer om. Det kan måske synes svært at tro på, når familien er så dybt involveret i underholdningsverden – de otte af familien Wolfgramms børn er med i en vellykket underholdningsgruppe, som kaldes „The Jets". Men de siger, at det er Mormons Bog og deres familieenhed, som holder dem væk fra alle dårlige elementer i underholdningsindustrien.

„Der findes mange fristelser i underholdningsverdenen", siger Eugene, som er 18 år og synger og spiller på trommer i The Jets. „Men når man har gode forældre og sørger for at holde familiehjemmeaftenen, betale sin tiende, læse i skrifterne og gøre alt det, som profeten siger, så bliver man velsignet."

„Nøglen til vores succes ligger i det, som Eugene netop sagde", bekræfter Leroy, som er den ældste og som er leder af gruppen. „Det er en lang historie om lydighed og hårdt arbejde."

Deres historie løber i nogen grad parallelt med deres forfædres i Mormons Bog. Deres forældre, Mike og Vake, forlod deres hjemø Tonga og sejlede over havet for at bosætte sig i Salt Lake City for ca. 20 år siden. På den tid var der ingen templer i Det sydlige Stillehav, og de kom til

Mormons Bog er familiehistorie for "The Jets"

Lisa A. Johnson

Salt Lake City for at blive beseglet til hinanden. De havde imidlertid ikke råd til at rejse tilbage til Tonga, så de forblev i USA og begyndte at sætte flere børn i verden.

Familien Wolfgramm måtte ligesom Lehis familie arbejde hårdt for at skabe en niche for sig selv i deres nye land. Forældrene deltog, udover andre jobs, også i polynesiske underholdningsgrupper i Salt Lake området. Og så snart børnene var gamle nok til at gå og tale, blev de undervist i at spille, synge og danse ud fra den polynesiske tradition. De var ivrige efter at komme til at stå på scenen, og familien fik snart deres egen polynesiske gruppe.

De fik aldrig en professionel undervisning i musik eller dans. Hvad forældrene ikke kunne lære dem, lærte de sig selv. I dag indrømmer de, at de modtager professionel rådgivning om, hvordan de skal varme deres stemmer op før koncerterne. Men de er for største delens vedkommende selvlærte musikere, som virker helt forbløffende, når man ser dem betjene synthesizere, guitarer og en række slagtøj og messinginstrumenter.

Familien Wolfgramm har rejst overalt i USA og Canada med deres polynesiske show. Og da de fik tilbud om et fuldtidsarbejde fra en hawaiansk hotelkæde i Minneapolis i staten Minnesota, pakkede de deres kufferter og rejste dertil. Minneapolis var næsten så langt væk fra Tonga som det var muligt, men familien Wolfgramm syntes om det, og de bidrog såvel til det lokale ward som til den lokale underholdningsindustri.

De blev knust, da den hotelkæde, som de arbejdede for gik ned. Familien, som var på femten medlemmer boede derefter i adskillige måneder i hotelejerens kælder. De besluttede at det ville være mere lønsomt at svinge over fra polynesisk musik til populær musik, og de begyndte at rejse rundt i en uisoleret campingbil for at få alle de spillearrangementer, som de kunne få fat i. „Der var ingen sæder i denne bil", mindes Leroy, „og vi sad på stole op mod siderne. Vi rejste somme tider i fyrre graders frost, og så var der is på taget – på *indersiden.*"

Deres anstrengelser og deres ildhu betalte sig imidlertid til sidst. Don Powell, som er ekspert i underholdningsindustrien, og som havde været manager for nogle af de førende grupper i 60'erne og 70'erne, hørte dem spille. Han var holdt i op underholdningsindustrien, fordi den var blevet „så bizar", men da han hørte familien Wolfgramm, blev han atter interesseret.

„Årsagen, til at jeg begyndte i denne industri igen, var bogstavelig taget på grund af denne familie", siger Don, som havde haft meget ringe kontakt med Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, før han mødte familien Wolfgramm. „Hele familien er så kærlig og lysende og talentfuld. Jeg kunne ikke lade være med at involvere mig. Og vi får aldrig problemer med narkotika, alkohol eller noget sådant, som man ellers får med mange entertainere. Det er ganske enkelt himmelsk at være manager for dem."

Med den efterfølgende succes er hvert minut på dagen optaget af forestillinger, personlig optræden, interview, optagelser eller fotograferinger, men der går ingen mandag forbi uden en familieaften. Hvis de er på rejse mandag, bliver medarbejderne invitereret med, og så bliver der missioneret.

Når „The Jets" rejser, er det somme tider lidt vanskeligt at finde en kirke om søndagen, så familien har fået særlig tilladelse til at afholde deres eget nadvermøde. Da hver eneste dreng bærer præstedømmet, kan alle ordinanser gennemføres i forbindelse hermed.

De bruger hjemmesyet tøj. Deres kostumer, som er lyse og spændende, kommer på højde med alt andet vi ser på scenen uden at kompromittere SDH-standarderne, er tegnet og syet af deres mor, som lærte skrædderhåndværket, mens hun arbejdede på Beehive Clothing Mills (kirkens tøjfabrik O.A.) i Salt Lake City.

Deres dage er hektiske, men de tager sig ligesom andre unge tid til at studere, besøge deres lærere og gennemføre deres hjemmestudiekurser. Men hvad der vigtigst af alt er, at de altid finder tid til at studere skrifterne.

Og de læser ikke blot i skrifterne. De lærer dem udenad og absorberer dem. Familien Wolfgramm tager de lektier, som de lærer fra Mormons Bog, alvorligt, på samme måde som de tager deres tilstedeværelse i kirken alvorligt. „Mange mennesker tror, at vi er så alvorlige, fordi vi går i kirke", siger Haini, som er 16 år og nok den mest stille i familien, men på trods heraf meget energisk, især i fodbold og på basketballbanen. „Men kirken er ikke en social begivenhed om søndagen. Det er tilbedelse."

Selv om Eugene anses for at være familiens spøgefugl, så tilføjer han: „Når vi går i kirke, så er det alvor.

Man skal lede længe efter at finde en familie, som er mere hengiven overfor studiet af Mormons Bog end familien Wolfgramm.

Fotos af Laird Roberts og Brian Wilcox

Det er ikke for sjov."

Den musik, som „The Jets" spiller er positiv og livlig, men der er også en alvorlig side ved den. „I vores klasse i kirken lærer vi om musikkens magt, og hvordan den kan ødelægge sindet", forklarer Leroy, „men vi ved fra salmerne, at musik også kan opbygge og opløfte, så der er to sider af musikkens magt. Vi prøver at opløfte folk med vores musik på en moderne måde. Satan trækker altid én vej med sine folk, og Herren trækker altid den anden vej med sine folk. Vi er på Herrens side, og vi trækker så hårdt vi kan."

Det er en tætknyttet familie, og mindst en af forældrene prøver hele tiden at være sammen med gruppen, når de er ude at rejse. De seks yngre medlemmer af familien, herunder et par tvillinger, skiftes til at rejse med gruppen og glæder sig til den dag, hvor de også vil være i stand til at optræde.

„Jeg vil gerne være så meget sammen med dem som muligt", siger søster Wolfgramm, som næsten ser lige så ung ud som sine børn. „Men selv når jeg ikke kan være med, ser de efter hinanden. Vi holder sammen som familie. Brødrene passer på deres søstre, og vi ved, at hvis alle arbejder sammen, så skal det nok gå."

Men er hun ikke bange for at ydre påvirkninger skal have indflydelse på hendes børn. Hun siger: „Nej. De læser i skrifterne. Der er intet andet som hjælper dem lige så meget med at modstå farlige fristelser. Det er hvad deres far og jeg har belært dem om hele livet."

Skrifterne har spillet en vigtig rolle i familien Wolfgramms liv, og familien forsøger at betale af på deres gæld til deres forfædre ved at fortælle andre om dem. „Dette talent, som vi er blevet givet, er et redskab til at sprede evangeliet" siger Leroy, og hans brødre og søstre nikker begejstret. „Vi har mange eksemplarer af Mormons Bog med os, når vi rejser, så vi kan give dem væk." ☐

„Der findes mange fristelser i underholdningsverdenen", siger Eugene, „men når man søger for at holde familiehjemmeaften, betale sin tiende, læse i skrifterne, så bliver man velsignet."

EN DRENG FRA

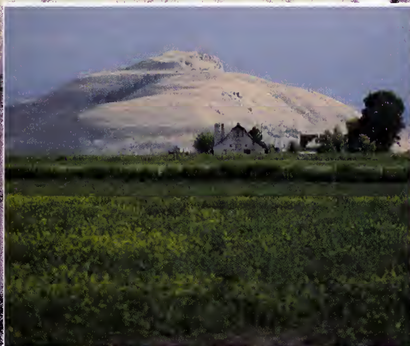
Melvin Leavitt

At være dreng i Whitney i Idaho er hårdt arbejde. Det omfatter at passe afgrøderne, malke køerne og vande markerne. Det er også at slå hø og høste hvede.

At være dreng i Whitney er også meget sjovt. Det er boldspil, svømning i vandreservoirerne og at ride på hest. Det er at gå til nadvermøde, forberede sig til en mission og vokse op stærk og sanddru.

Drengene i Whitney har mange gode eksempler at følge blandt de aktive forældre, bedsteforældre og oldeforældre. Drengene i Whitney har en tradition at holde i live, og en fremtid, som skal opbygges så den er sin fortid værdig. Næsten hver eneste ung mand i wardet udfører en mission. Sådan har det været i næsten 100 år.

Og der er også et andet eksempel. Et meget godt. Præsident Ezra Taft Benson er også en af drengene fra Whitney.

Fotografier gennem ansatte ved kirkens blade og venligst stillet til rådighed af familie og venner.

WHITNEY

Som ung mand på sin fars gård i Whitney i Idaho fik præsident Benson – ligesom drengene i Whitney i dag – dannet livslange vaner for både flid, ærlighed og åndelighed. Man kan fra gården se Littel Mountain, hvor præsident Bensons bedstefar plejede at holde vogt mod plyndrende indianere.

Et godt lille samfund

„Jeg skal aldrig glemme livet i en ideel familie på en gård i et dejligt lille samfund", har præsident Benson sagt. Han voksede op på en ca. 32 hektar stor gård, som ældste søn af George T. og Sarah Dunkley Benson. De 32 hektar blev normalt tilplantet med sukkerroer, og den unge Ezra eller „T", som han blev kaldt i sin familie, gjorde sin del af det hårde arbejde med at passe afgrøderne og være med i høsten. Ca. 64 hektarer af bakkeskråningerne blev tilplantet med hvede, som han var med til at høste og tærske.

Mens den unge „T" arbejdede på sin fars og på naboernes marker under det arbejdsudvekslingssystem, som var fremherskende i Whitney, opnåede han ry for at være en arbejdsom og dygtig arbejder.

„Jeg kørte med et hestespand, da jeg var 4 år gammel, og ikke mange år efter red jeg på hest, når jeg skulle vogte kvæget. Jeg lærte tidligt at malke køer. Det var et af mine hovedansvar, og det blev det ved med at være, mens jeg voksede op – det, og at grave kartofler og sukkerroer op, sætte kornet i stak og bringe hø ind i laden samt at udføre alle de andre arbejdsopgaver, som påhviler den ældste dreng på en gård.

Arbejdet på gården syntes for os at fortsætte hele tiden, undtagen søndag og den sidste del af lørdag eftermiddag. Når det regnede, arbejdede vi i maskinskuret og vognskuret, og vi reparerede og ordnede maskinerne, olierede seletøjet, hvæssede redskaber og høknivene eller malede. Far havde altid planlagt disse dage."

„T" havde ligesom de fleste andre drenge fra Whitney nogle enestående forældre. Hans mor var kendt for sin humoristiske sans og glade indstilling. Hun besad den enestående gave at kunne undervise en dreng uden at kritisere ham. „T" opponerede en dag på vej hjem fra skole imod den måde, hans fætter George behandlede „T"s yngre broder, Joe, på.

„Jeg sagde til sidst: ‚Hvis du gør det en gang til, så slår jeg dig.' Han blev ved at drille Joe, og som resultat heraf begyndte vi at slås. Vi kæmpede godt, skiftevis liggende på jorden eller stående, og jeg fik Georges næse til at bløde.

Vi holdt til sidst op, og George gik hjem ligesom vi

gjorde. Da jeg kom hjem, lagde mor mærke til blodet på mine hænder og på min skjorte, og hun spurgte, hvad der var sket. Det forklarede jeg selvfølgelig. Hun irettesatte mig ikke for at forsvare min lillebror, men hun sagde: ‚T, jeg skal til at bage brød, men jeg er løbet tør for gær. Jeg vil gerne have, at du går over til tante Lulu (Georges mor) og låner noget.' Jeg sagde: ‚Mor, du må ikke bede mig om at gøre det, lige efter jeg har haft denne slåskamp med George.' Hun sagde: ‚Det gør ingen forskel. Jeg har brug for gær, og jeg ønsker, at du skal gå over til tante Lulu og hente noget.'"

Fordi „T" måtte gå over til sin tantes hjem og stå ansigt til ansigt med sin fætter George, lærte han mere om at afslutte en uoverensstemmelse, end nogen belæring kunne have gjort.

Frisk brød og smør

Sarah Benson var også enestående på en anden måde. „Mor var en dygtig husmoder og kok. Det var som om hun kunne få alt til at smage dejligt.

Mens vi var drenge, kan jeg huske, at vi plejede at komme ind i køkkenet og blive mødt af den dejlige duft af brød i ovnen. Så overtalte vi mor til at lade os tage den øverste skorpe af brødet og smøre smør på den, så vi kunne spise den. Det krævede af og til en hel del overtalelse."

Ovenfor: Ezra Taft Benson (siddende) sammen med sin yngre bror, Orval da han blev færdig med gymnasiet. Nedenfor: Drenge i dag har stadig tid til at fiske ved Willow Flats i floden Cub, ligesom drengene gjorde, da præsident Benson var ung.

Ezras far, George T. Benson, var kendt for sin flid og ærlighed. Han tjente, udover at være en god borger i samfundet både i biskoprådet og i stavspræsidentskabet. „Far var altid meget præcis", mindes præsident Benson. „Jeg har aldrig hørt om, at han kom for sent til et møde. Han plejede at fastsætte et tidspunkt, hvor den hestetrukne vogn ville forlade gården og køre til kirke. Det skete af og til, hvis et medlem af familien var sent på den, at han satte hestene langsomt i gang på det fastsatte tidspunkt, og det skete mere end en gang, at de børn, som ikke var helt parate, måtte løbe for at indhente resten af familien i vognen."

„T" havde som lille dreng ingen af de moderne bekvemmeligheder, som de fleste mennesker nu tager for givet. „Der var ingen elektricitet, intet rindende vand. Jeg husker at vi tog bad i det store blikkar, som blev sat op i køkkenet. Vandet blev opvarmet på komfuret. Først tog pigerne deres bad, og så kom drengene ind og bar karret med vand ud og hældte det væk, og der blev derpå fyldt rent vand i, og så fik drengene deres bad. Det skete af og til, at vi fik et særligt bad, hvis vi skulle deltage i noget specielt." På et senere tidspunkt, hjalp „T" sin far med at få indlagt el og vand i hjemmet.

Familien Benson blev ved med at vokse, indtil der var 11 børn. „Vores hjem måtte selvfølgelig udvides, efterhånden som familien voksede. I det store soveværelse ovenpå sov fem af os drenge. Efterhånden som familien voksede, måtte to af drengene (normalt de ældste) sove ude på den afskærmede veranda, som var en tilbygning til køkkenet. Jeg er mere end en gang vågnet op og har fundet et let snedække på min seng.

Vi var imidlertid ved godt helbred, og der var meget få alvorlige sygdomme, med undtagelse af de epidemier, som kom. Jeg husker, at vi alle fik skoldkopper, fåresyge og mæslinger. Da det første barn fik skoldkopper, isolerede vi ham i et af soveværelserne. Snart efter fik nummer to det også, og den tredje, og den fjerde, indtil hele soveværelset var fyldt. Så vidt jeg husker, så fik vi alle skoldkopper, men klarede det alle godt. Der var et godt kammeratskab og en stor kærlighed i familien."

Masser af sjov

Selv om drengene fra Whitney arbejdede hårdt, så var der også meget sjovt. „Vi svømmede, stod på skøjter, og red på heste. Og vi gjorde ting, som for en dreng er halvt arbejde og halvt leg, som at indfange kvæget i bjergene. Jeg elskede dyr, og især heste, og det lykkedes mig normalt at have min egen ridehest. Det var en særlig glæde at tage på camping-, fiske- og jagtture med mine forældre eller venner. Hvilken fred og inspiration kom der ikke, når vi var på disse ture og undredes over Guds skaberværk!

Vi spillede også basketball og baseball. Basketball var en favoritsport for de unge mænd, drenge og forældre i mine drengedage. Far og mor viste en stor interesse for basketball, fordi de havde syv sønner som spillede basketball.

Det var en vidunderlig dag for os, da far lod os bruge en del af jorden som en basketballbane. Han udfordrede senere enhver familie i nabolaget til at spille basketball. Det var sikkert meget heldigt for os, at ingen tog imod udfordringen."

Familiens første bil

Selv om præsident Benson elskede heste og altid beundrede en god hest mere end en god bil, så blev han alligevel begejstret, da hans far købte familiens første bil. „Det var en Dodge fra 1915. Den var lavet godt og solidt, men affjedringen på den tid var ikke særlig god, og den bumpede afsted som en høvogn. Der var ikke mange biler i nabolaget. Onkel John Dunkley var den første som fik en bil. Børnene samledes omkring den efter søndagsskole, for at se ham dreje startsvinget rundt for at starte den. Der var ingen brolagte veje noget sted i den del af landet.

Det skete af og til, at far lod os køre til en fjerntliggende by for at deltage i en basketballkamp, et bal eller anden form for underholdning. En lørdag kørte vi til Logan. Der findes en let skrånende bakke syd for Logan, og jeg kørte alt, hvad vores bil kunne denne lørdag og farten kom op på ca. 80 kilometer i timen. Da jeg fortalte far og andre derhjemme i Whitney ward om det, blev de chokeret over, at jeg havde turdet køre med denne kolossale fart, og de syntes at tvivle på, om bilen overhovedet kunne køre så hurtigt. Jeg måtte til sidst skaffe bevis fra nogle af de andre drenge, som havde været sammen med mig, for at bekræfte mit krav, som var hastighedsrekorden i vores samfund på den tid."

Ezra Benson satte et godt eksempel for sine brødre (venstre mod højre) Volco „Ben", Ross, George, Valdo, Orval og Joseph. Ezra står til højre sammen med sin far; George Benson.

„T" gik i en skole med tre skolestuer. „Jeg begyndte at gå i skole, da jeg var 8 år gammel, holdt op som 14-årig, og var stor af min alder, og jeg følte, at jeg var fuldt uddannet. Vi plejede som drenge at gå til skole. Men når det regnede eller var vinter, kørte vi normalt til skole i et enspænderkøretøj eller om vinteren i en slæde trukket af en hest."

Nye venner i gymnasiet

Han gik derpå i gymnasiet på Oneida stavsakademi i det nærliggende Preston. „Jeg red på hesteryg de fem kilometer frem og tilbage, og når det var dårligt vejr, så var det af og til et problem at nå frem til tiden til den første klasse klokken otte. Jeg blev, ligesom de andre, ofte hjemme for at hjælpe til på gården i stedet for at gå i skole, og det skete især om efteråret, indtil tiden efter høsten og om foråret, når såningen skulle finde sted."

På gymnasiet fik „T" sig en betydningsfuld og livslang ven, nemlig Harold B. Lee, der ligesom „T" blev præsident for kirken. „Harold og jeg gik i skole sammen på Oneida stavsakademi. Vi sang sammen i skolens første kor."

„T" var en betydningsfuld spiller på skolens basketballhold, ligesom han senere blev det på Utahs statsuniversitet. Hans forældre og hans familie var altid med for at opmuntre ham. „T's" modstander i en kamp var en ung mand ved navn Marion G. Romney, som blev præsident for De tolvs Kvorum.

I en lille mormonby som Whitney var religionen vigtig for alle. Den var det centrale i det lille samfunds eksistens. „Far og mor belærte deres børn om fuldstændig hengivenhed over for kirken, og at de altid skulle betale deres tiende og offerydelser", siger præsident Benson. Han mindes ofte det tidspunkt, hvor hans far måtte vælge mellem at betale tiende og betale en gæld på 50$. Han betalte sin tiende og modtog næsten med det samme et uventet tilbud på 50$ for en talje til at ophejse hø, det var en som han havde bygget.

En af de største lektier i hengivenhed over for evangeliet kom, da George T. Benson modtog et kald til en mission. „Jeg var omkring 13 år gammel, da far modtog en kaldelse til at udføre en mission. Han tog afsted og efterlod mor hjemme med syv børn. Det ottende blev født fire måneder efter, at han var ankommet i missionsmarken, men vi hørte aldrig nogen beklagelse fra mor. Hun støttede far meget."

Missioneringens ånd

„De breve, som vi modtog fra far, var i sandhed en velsignelse. Det syntes for os børn, som om de kom fra den anden ende af verden, men de kom kun fra den anden ende af landet. Men som resultat heraf kom missioneringsånden ind i vores hjem, en ånd som aldrig har forladt os.

Far vendte hjem, og mens vi hver dag sad og malkede køerne, plejede han at synge ‚Kom Israels ældster', ‚Israel, Israel, Gud nu kalder' og ‚Kom, alle I Guds mænd' igen og igen, indtil jeg havde lært hvert eneste ord i disse storslåede missionærsalmer. I dag behøver jeg ikke en sangbog, når vi synger disse storslåede sange, som far sang for os morgen og aften."

Ligesom de fleste drenge fra Whitney, så nærede „T" også et ønske om at fortælle andre om evangeliet. Han havde som barn siddet i søndagsskolen og lyttet til de hjemvendte missionærer fortælle om de „to lykkeligste år" i deres liv. Selv når de fortalte om forfølgelser, opflammede det blot missionærånden i hans unge hjerte. Han tog senere til stavspatriarken for at få en velsignelse. „Bror Dalley udtalte meget langsomt en velsignelse over mit hoved, som omfattede et svar på en drengs bøn. Jeg blev lovet, selvfølgelig hvis jeg var trofast, at jeg ville tage på en mission til jordens nationer og opløfte min stemme som vidnesbyrd, og at mange ville stå frem og velsigne mit navn for den indflydelse jeg havde haft på at hjælpe med til at bringe dem ind i kirken.

Jeg gik hjem med en vidunderlig følelse, og jeg var så lykkelig. Jeg nærede ingen tvivl om at jeg en dag ville komme til at udføre en mission."

Da tiden kom, accepterede „T" en kaldelse til den britiske mission. Begyndelse på ældste Bensons frugtbare mission er begyndelsen til afslutningen på denne beretning om en dreng fra Whitney. Denne dreng kom tilbage to og et halvt år senere, og var ikke længere en dreng, men en prøvet og modnet mand. Han tilbragte endnu adskillige år i Whitney-området, og tjente som enestående tropsfører, giftede sig med en smuk og retskaffen hustru, voksede og lærte, men det er en anden historie.

Men så meget kan der siges – bror Benson og ældste Benson og præsident Benson er aldrig ophørt med at elske sin hjemby, og er aldrig ophørt med at besøge sit gamle ward, og er aldrig ophørt med at besøge gamle venner, for en dreng fra Whitney glemmer ikke. ☐

